

ЖОВТЕНЬ Ч. 9

OCTOBER No. 9 1977

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

ВИДАЄ СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ — PUBLISHED BY UNWLA, INC.

НАШЕ ЖИТТЯ

OUR LIFE

P. XXXIV Ч 9 ЖОВТЕНЬ OCTOBER No. 9 Vol. XXXIV

Б. Антонич: 3 елегії про перстень молодости	1
У.Л.: Жовтень — місяць книжки	1
Привіт Патріярхові Йосифові	2
Л. Таурицька: Велика постать	3
Ф. Любинецька: Жінки матері і українське шкільництво	4
Л.Б.: Надзвичайна поява	4
М.Б.: Пропам'ятна книга Книга	5
Український Музей	6
А. Гумецька: Вартісне видання	6
М. Струтинська: Передача	7
І. Кіндрачук: Вільні члени СУА	9
Тільки між нами і телефоном. Л. Калинович	10
Калейдоскоп жіночого життя. С. Андрушків	11
Редакцію відвідали	12
Молода Муза: О. Шевчук, М. Зелик, Л. Канюга, І. Яримович	13
Подумайте — відгадайте	15
М. Галуш-Блак: Тітка Америка	16
Нові видання	17
У.Л.: Наша обкладинка	18
О. Полон. Рефлексії про Венецію	20
Вісті з Централі	21
Х. Навроцька: Український Музей у кривому дзеркалі	22
СФУЖО	23
Our Life	25
Вишивка: Вечірня сукня	29
Наше харчування: Л. Гриців. Приготуймо вечерю на завтра	30
Хроніка Округ: Округа Нова Англія. Поза Округами	31
Посмертні згадки	33
Розвага — забава	34

Головна Управа СУА і Адміністрація Нашого Життя

108 Second Ave.

New York, N. Y. 10003

тел. (212) 533-4646

Our Life Editor **Uiana Llubovych**

тел. (212) 674-5508

Український Музей

203 Second Ave., New York, N.Y. tel (212) 228-0110

Видає Союз Українок Америки раз у місяць за винятком серпня.

Редактор — Уляна Любович

Редакційна Колегія: Марія Барагура, Лідія Бурачинська, Любов Волинець,

Наталія Ішук, Світлана Луцька, Олександра Різник, Марта Тарнавська.

Our Life — Марта Бачинська

"Розвага — забава" ред. Віра Андрушків.

Мовна редакція — Наталя Ливицька-Холодна.

Передплата в США і Канаді: річна...\$9.00 піврічна ...\$ 5.00

Річна передплата: в Англії...2 1/2 ф. ст., в Австралії ... 5 а. д. у Франції...

20 фр., в Німеччині...20 н. м., в Белгії...250 б. фр.

Поодинокое число 1.00 дол.

Published by Ukrainian National Women's League of America, Inc. Monthly publication except August.

Subscription in the United States of America \$9.00 per year, half year \$5.00; in Canada \$9.00 per year, half year \$5.00; in England 2½ pound sterling per year; in Australia 5 Austr. dollars per year; in France 20 fr. per year; in Germany 20 d. m. per year; in Belgium 250 b. fr. per year.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices".

Printed in U.S.A. by Computoprint Corporation, 335 Clifton Ave., Clifton, N.J., 07011

ГОЛОВНА УПРАВА
СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЕКЗЕКУТИВА:

Іванна Рожанковська — голова
Олександра Різник — заступниця

Любослава Шандра — заступниця

Христина Навроцька — заступниця

Ольга Ставнича — заступниця

Евфрозина Мартинець — протоколярна

Марія Савчак — кореспонденційна секретарка

Ірина Комар — касирка

Поля Книш — фінансова секретарка

РЕФЕРЕНТУРИ:

Ірина Кіндрачук — організаційна

Ірина Лончина — виховна

Даня Дикий — виховна

Люба Волинець — культ.-освітна

Каміля Смородська — зв'язків

Теодозія Савицька — сусп. опіка

Дора Рак — пресова

— статутова

ВІЛЬНІ ЧЛЕНИ

Орися Зінич

Анастасія Вокер

КОНТРОЛЬНА КОМІСІЯ:

Ольга Муссаковська — голова

Ірина Качанівська — член

Надія Попель — член

Наталія Лопатинська — заступниця

Олена Шиприкєвич — заступниця

ГОЛОВИ ОКРУЖНИХ УПРАВ СУА

Марія Фаріон — Огайо

Марія Юзефович — Чикаго

Наталія Даниленко — Філадельфія

Ольга Гнатейко — Нью Джерзі

Рома Дигдало — Дітройт

Олександра Кіршак — Нью-Йорк

Іванна Мартинець — Північний Нью-Йорк

Лідія Фіцалович — Нова Англія

Теодозія Кушнір — Південний Нью-Йорк

ПРЕДСТАВНИЦТВА

"НАШОГО ЖИТТЯ"

АНГЛІЯ: Myroslawa Rudenska

245 Wigman Rd. Bilborough Estate

Nottingham, England

Ukrainian Booksellers, 49 Linden Gardens

Notting Hill Gate, London W.2

АВСТРАЛІЯ: "Library & Book Supply"

16a Prospect St.

Gleroy, W9, Victoria

Australia

ФРАНЦІЯ: Daria Melnykovych

c/o N. 7 887 93 de Paris

26 rue de Tercy, Paris 18-2,

France

НІМЕЧЧИНА: Ukrainischer Frauenverband

Haus der Begegnung

8 München 5, Rumfordstr. 21

От жив звичайно, як усі,
мантачив безтурботно час,
аж забалось мені нараз
чогось незнаного.
Сьогодні вже не так, не так:
складніше життя
і наче чорний стяг,
шумить над серцем кожна ніч
і місяць — мідний птах
тапмна рожа неба, лямпа
поетів та сновид
себе мене в сріблених снах
зигзагом мрії та безумства
понад безодню світу.
Мов ртуть, підноситься солодкий жаж
до горла і до мізку,
аж струни — нерви задривають.
Тобі вдаряє пісня стусаном ножа,
тобі лунає пісня різко.

Ну, сам скажи,
навіщо це усе,
навіщо мерзти
в краси холоднім сьйві.

Ось, краще бережи
твоеї молодости перстень.
Отих хвилин,
коли ще світ, мов серце, був широкий,
коли не снівся сон лихий мені,
коли ще хлопцем сивооким
сміявся щиро й дзвінко
та без журби мантачив дні.

Так час перегортає
мого життя нову сторінку.

І знаю тільки ще
що треба пісню, наче тінь, нести з собою,
що треба йти, невпинно йти
назустріч мертвій тишині
за зовом вітру — за зовом ночі,
аж попів сну засипле очі.
Спочине серце під крилатим кленом,
порине в море трав зелене
і тільки пісня вільна, спіла,
жива, нестримна, горда, сміла
ітиме далі вже без мене.

(Помер 6. липня 1937 р. в 28. році життя)

ЖОВТЕНЬ-МІСЯЦЬ КНИЖКИ

*Книга морська глибина
Хто в ній пірне аж до дна
Той хоч труду мав досить
Дивні перли виносить.*

(Іван Франко)

Жовтень місяць вже традиційно називаємо і відзначаємо як "місяць книжки". Чи те відзначування багато може зробити у наміреному напрямі, тобто у поширенні книжки серед читачів, це важко ствердити. Та як би воно не було, справі тій треба і варто присвятити увагу.

Коли кажемо, що відношення до книжки характеризує людину, а навіть коли рецитуюмо наведений у мотті вірш, то все це, стільки разів чути, видається уже банальним ствердженням. Але коли перевірити це з дійсністю, то які ж цікаві відкриття з'являться перед нами!

Зачнім від зовнішніх позначок зацікавлення книжкою. Відвідуючи знайомих, приятелів киньмо оком навколо себе, подивімся чи побачимо бібліотеку, полицю з книжками, а чи взагалі якусь книжку, а то й яку книжку? Правда, це не дуже гарно розглядатися по чужій хаті, та ще й з наміром виносити такі чи інші висновки з того, як та хата влаштована. При тому може хтось сказати, що в хаті нема книжок, бо мешканці користуються випозичальними книжками. Але ж той, хто любить читати, напевно схоче мати у себе якісь улюблені книжки, щоб інколи до них повертатися, полюбуватися ними. Та все таки вражає нас неприємність, брак книжок і то в домах, які мають претенсії до високої культури. Якже часто такі особи критикують, особливо українську літературу, стверджуючи, що вона а

нічогосінько не варта, на низькому рівні, а на ділі навіть в руках критикованих книжок на мали.

Можна почути виправдання, що тепер мало часу на читання, тим більше що його додатково з'їдає телевізія. Та при усіх якостях телевізії чи може вона цілком заступити книжку?

Легкість інформації, які подає телевізія, те, що вона подає цілі розповіді, сюжети готовими, так, що вони не вимагають від глядача ніякого зусилля, сприяє до певної міри умовому (а то й фізичному) лінівству й спричиняється до її поширення. Навіть детективні фільми, де є ніби то якась загадка, яку глядач намагається відгадати, навіть вони, через утерті прийоми перестають бути загадкою. Телевізія подекуди випихає книжку, а деяким розлінивленим людям вона не тільки заступає книжку, але й активне життя. Дійти може до того, а частинно вже доходить, що людина замість самій жити, тільки обсервує у телевізії чуже життя, яке до того є сповнене незвичайних, небувалих подій. Буває так, що людина, особливо молода, хоче теж тільки незвичайного стилю життя. Гірше те, що життя показане в телевізії тільки у його зовнішніх проявах, в акції, яка відбувається не у людському духовому житті. Книжка, особливо белетристика, може хтось сказати, теж говорить про чиєсь життя, часто теж не про буденне, а видумане, незвичайне. Це правда, але вона говорить про внутрішнє життя, чуттєві й душевні переживання людини, про її думки, життєву філософію, світогляд, етику. Не тільки говорить про те, але й спонукує читача до думання, навчає його розбуджує внутрішні спонуки, збагачує його душу.

Очевидно це не значить, що телевізія непотрібна. Вона

*Наша обкладинка. Молодиця з Шешор у "рішенії" перемітці
Our cover. A young woman from the village of Sheshory in her hairdress (peremitka)*

*Їх Святості
Блаженнішому Отцеві
Йосифові I
Патріярхові Помісної Української
Католицької Церкви і Кардиналові
у Ватикані*

*Ваша Святосте, Блаженніший наш Отче,
Патріярше і Кардинале!*

*З нагоди Світлого Ювілею 60-ліття
священства Вашого Блаженства, Союз
Українок Америки, його Екзекутива, Головна
Управа та все членство пересилає Вам
найщиріші вітання.*

*Клонимо голови перед Вашим
Блаженством, перед Вашим героїзмом і
духовою силою, перед терпіннями, які
зустріли Ваше Блаженство на довгому,
нелегкому шляху служіння Богові і народові.*

*Молимо Всевишнього, щоб поблагословив
Вас міцним здоров'ям та дав силу на довгі роки
опікуватися Вашими вірними в Христі.*

*З висловами нашої найглибшої пошани до
Вас і відданості*

Слава Ісусу Христу!

Головна Управа Союзу Українок Америки

Блаженніший Патріярх Йосиф I

ж є знаменитим середником комунікації — подає вістки з далекого світу, навіть з інших планет, з місця чи... зі спортової площі. Зближує в часі і просторі події, людей і природу. Дає можливість видіти те, чого ми ніколи не побачили б. На жаль, вона опановує людину як наркотик, замість їй служити, підкоритися її волі. Буває ж так, що телевізія втягає глядача навіть тоді, коли йому це, що діється на її срібному екрані не до вподоби. Він не відходить, очікуючи, що в наступному моменті прийде щось незвичайне, захоплююче, замість вишукати в програмі те, що для нього цікаве.

Мимоволі замість писати про книжку ми присвятили увагу її теперішньому конкурентові. Але на прикладі телевізії можна винести твердження, що так як і до неї, можна звикнути до читання і воно може й повинно стати такою ж сильною пристрастю. Така звичка часто постає від маленьких літ. Залежить воно у великій мірі від тих перших книжечок, з якими дитина зустрічалася, чи вони захопили її.

Тоді вже легко "зловиться" вона й все життя буде тужити за книжкою, не зуміє без неї обійтися. Правда інколи вигідніше матері чи бабуні посадити дитину перед телевізією, якої оглядання не вимагає ніякого зусилля. Але й тут від вибору програми так, як і від вибору книжки, залежить майбутнє зацікавлення й замилювання дитини.

Але ж книжка, особливо українська, вимагає від нас не тільки того, щоб її читати. Вона з трудом промочує собі дорогу поміж американським книгарським ринком, який манить і вабить так великою масою, як зовнішніми якостями (не завжди змістом), та реклямою книжок.

Тож у жовтні простягнім наші руки до книжки, особливо української книжки; перенесім її з книгарської полиці на нашу власну, дома. А хата з книжками набирає особливої атмосфери. Книжка у наші бібліотеці навіть нечитана промовляє до нас, але не тільки до нас, вона говорить теж і про нас.

У. Л.

ВІТАЄМО НОВИЙ ВІДДІЛІ

За старанням організаційної референтки СУА Ірени Кіндрачук, постав у Глен Спей, Н. Й., новий Відділ, який одержав число 62. Відділ очолила Вільма Федів.

Новому Відділові, який під цю пору нараховує 31 членок, багато успіхів в корисній праці для Союзу Українок Америки та української спільноти бажає

Екзекутива СУА

НАРИС ВІДЗНАЧЕНИЙ НА XIV КОНКУРСІ СФУЖО

Було це в неділю 22 вересня 1968 року. Цього дня була я до крайности пригноблена, а на серці моєму тяжив важкий камінь болю. Все бачила я в чорних барвах, навіть жагуче аргентинське сонце, яке того вересня припікало наче влітку. Саме попереднього дня, в перший день весни, що припадає в Аргентині на 21 вересня, одержала я болючу вістку з України про смерть моєї мами. Правда, вістки цієї я сподівалася, знаючи про важку хворобу мами. Але коли вона прийшла, серце взяло верх над розумом і ніяк не хотіло покоритися його володінню.

У той час гостив в Аргентині наш Патріярх Йосиф Сліпий. На 22 вересня призначена була з ним зустріч професорського складу нашої Філії Українського Католицького Університету святого папи Климента, якої централью заложив у Римі наш Кардинал. Філією університету в Буенос Айрес тішився Блаженніший як здобутком чогось дорогого. Він цікавився до подробиць її розвитком, кількістю записаних студентів, а вже найбільше цікавив його професорський склад. З усіх викладачів я була наймодшою педагогічним стажем і вперше в моєму житті викладала літературу в університеті.

Ні моє прізвище, ні диплом, якого відписи мусіли ми всі післати до Риму, нічого Блаженнішому не вивчали, може й тому в листах до нашого ректора декілька разів запитував: — "Чи вважаєте, що викладачка української літератури добре вив'яжеться зі свого завдання та чи надається вона на цей пост?"

На зустріч з Кардиналом готувалася я з певним острахом, але теж із великою домішкою радості, що матиму честь поговорити з такою визначною і дорогою всім українцям особою. Та ненадіно родинне горе затерло обидва почування, а на їх місце прийшла душевна депресія та апатія до всього довкілля. Але на зустріч треба було піти, а найважливіше треба було, хоча назовні, себе опанувати.

Верховний Архієпископ був перевтомлений візитацією, ослаблений надмірною спекою, проте присвятив кожному викладачеві хвилинку часу на побажання витривалості та успіхів у праці. Коли прийшла черга на мене, на втомленому обличчі Кардинала з'явився приязний усміх, а уста промовили: —

— Я не думав, що це ви викладаєте літературу, я пригадую вас зі святого Юра.

І, замість про справи університету, почав говорити про смерть мого батька, якого замордували звірським способом більшовики в 1944.

— Батько ваш це перший мученик за католицьку віру, він не зрадив її, ні не сплямив імени католицького священика. А мати ваша дуже мужньо перенесла цей удар долі, їй довелося опісля багатьох страждати через це — сказав Кардинал.

— Вона вже щаслива, там з батьком, — відповіла я, насилу опанувавши сльози. — Вчора я одержала вістку про її смерть.

З батьківською ніжністю поклав мені Патріярх на голову руку і таким же м'яким голосом сказав:

— Кріпиться духом, людське горе це теж дар Божий, приймаймо його без скарж.

Слова ці бальзамом полилися у зболілу душу, а його лагідний, повний співчуття, погляд відсунув зі серця біль, що каменем тяжив.

Кардинала Сліпого знала я колись з вигляду ще гімназійною ученицею. Хто ж не знав у Львові отця ректора Сліпого? Але під час більшовицької окупації Галичини, коли то батько мій, переслідуваний, мусів тікати з парафії і десь укритися, ми з мамою жили в забудованні церкви св. Юра, на помешканні нашого кривняка, що втік за границю. Напроти нас, на помешканні теж неприсутнього єпископа Бучка, жив отець ректор Сліпий теперішній Наш Кардинал, Патріярх. Мені не раз довелося зустрічати його на святоюрських коридорах, але крім "слава навіки", на моє поздоровлення "слава Ісусу Христу", я ніколи з ним не говорила ні слова. Тільки раз заговорив він до мене і то серед дуже дивних обставин:

Було це одного пополудня. У святоюрський будинок увійшло НКВД і, вигнавши всіх мешканців на подвір'я, робило всюди обшук, когось шукаючи. Всі ми стояли звернені обличчям до муру, не знаючи яка спостигне нас доля. З однієї сторони стояла біля мене моя мама, а з другої отець ректор Сліпий. Я трусилася зі страху наче в лихоманці. Отець ректор стояв спокійний, непорушний, тільки руки його рухалися, перебираючи зернятка вервиці. Раптово погляд його зупинився на мені і він, таким же спокійним голосом сказав:

— Моліться, Бог вислухає щирі молитви.

Не знаю, чи їх молитов вислухав тоді Бог, але енкаведисти пішли, не забравши нікого з мешканців святого Юра.

Багато років проминуло з того часу. Колишній о. ректор Сліпий став митрополитом і дорого заплатив за вірність Богові та нації. Слідкуючи за вістками про Митрополита-мученика я, як всі українці, боліла над його ув'язненням та засланням і опісля раділа його звільненню. Але ніколи не сподівалася я, що колись близько зустрінуся з цією такою великою постаттю нашого народу й що його, здеформована важкою працею та катуванням, рука відкотить вмить з мого серця важкий камінь горя...

ПЕРЕДПЛАЧУЙТЕ "НАШЕ ЖИТТЯ" ДЛЯ СТАРШИХ ВІКОМ

Адміністрація "Нашого Життя" одержує листи від довголітніх передплатниць, яким доводиться зретиґнувати із дальшої передплати з причини важкої фінансової ситуації. Інколи вони пишуть про журнал, як про "довголітнього приятеля", з яким треба розпрощатися.

Пам'ятаймо про них і передплачуймо для них "Наше Життя". Це гарний дарунок у час Різдвяних Свят.

Не одна читачка здивується, чому саме в жіночому журналі пишемо про українські школи. Адже це тема, яка заторкає всю українську громаду. Воно й справді так. Але не від речі буде пригадати стару українську приповідку, яка невідомо коли зродилась, а яка окреслила жінку-матір ось так: "Дома жінка підтримує три вугли, а чоловік один"...

Оця давня народня мудрість є актуальна й сьогодні. Адже не раз ви почуєте тепер дома, на зібраннях, а літом на пікніках, пляжах і т. п. такі розмови:

— Ваш синок вже підріс, скоро й до школи піде. Куди ж ви, вирішили, панство, його післати. До української школи чи американської...?"

— Та, знаєте, пані, це все буде залежати від моєї жінки. Чи вона схоче зайнятись допомогти в українознавстві нашій дитині. Це треба слідкувати за поступами в школі, допомагати в писанні завдань, у читанні. А в суботу ще й возити до українознавчої школи. Я, звичайно їй допоможу, але більшість праці таки спаде на неї... Заробіткова праця (часом і в суботу) громадські обов'язки, господарські справи, всього не подолаєш..."

І у великій більшості випадків українські матері вирішують справу в користь українського чи українознавчого шкільництва в повній свідомості того, що беруть на себе нелегке завдання, особливо, коли й самі працюють заробітково.

Запитаємо чому? А ось висліди соціологічних дослідів, переведені в Канаді проф. Богданом

Боцюрковим. Ці досліді виказали, що наше жіноцтво більше прив'язане до національних вартостей своїх батьків..." Дівчата у більшій кількості відвідують українські школи (51% проти 40% хлопців), мають багато вищий ступінь уміння і фактичного користування українською мовою (45% жінок вживають українську мову побіч англійської у порівнянні із 20.3% для чоловіків), відсоток жінок у мішаних подружжях багато нижчий (22% жінок, проти 54% чоловіків)*. Це саме потверджує А. Б. Андерсон, який каже, що на основі статистики жінки українських католицького і православного обрядів більше підкреслюють національну ідентичність ніж мужчини*.

Мабуть подібно є і в Америці, хоч ще немає вислідів студій в цій ділянці.

Очевидно буває і навпаки, але, як показує нам сьогочасне життя, такі жінки-матері у 90% вирішують про навчання і виховання своїх дітей.

А погляньмо на наших педагогів. Чи ж не домінують там жінки, хоч і серед молодого покоління вчителів не брак і мужчин? чи ж ці наші вчительки працюють тільки за заробітну платню, яка в деяких українознавчих школах вагається від 2-5 дол. за годину...?

Це вже не розмови, а факти, які підтверджують висліди опитів щодо сильнішого задержання української ідентичности серед жіноцтва вцілому, включно із збереженням української мови, як однієї з основних рис тотожності-ідентичности.

НАДЗВИЧАЙНА ПОЯВА

Так воно зложилось, що саме з відкриттям показу строїв в Українському Музеї в Нью-Йорку збіглась важлива книжкова поява в тій ділянці. В Україні появилась давно заповіджена книжка Катерини Матейко: "Українське народне вбрання".

Поява тієї книжки це справжня подія в дослідженні народнього одягу. Щоправда маємо вже видання, як Олени Кульчицької "Народний одяг західніх областей УРСР", Київ 1959 або "Українське народне мистецтво", том Вбрання, Київ 1961. У першому є коротка характеристика одягу, а в другому невелика, науково опрацьована аналіза його форм. Головна вага цих видань в ілюстраціях. А книжка Катерини Матейко дає повний науково опрацьований розгляд українського народнього вбрання підтриманий численними ілюстраціями. Це є перша в нас синтетична праця модерного типу.

Зміст книжки поділений на окремі частини. В "Джерелах дослідження" маємо зібрані найновіші огляди археологічних знахідок, рисунків із літописів, фресок і описів подорожей. Близько пов'язаний із тим другий розділ "Формування українського одягу". Тут описане поступове творення одягу різних верстов і часів на підставі описів, портретів чи ікон. Це свідчить про дбайливе студіювання предмету авторкою, яка використала кожну найменшу джерельну вістку.

Розгляд народнього вбрання вона розгорнула у двох розділах — "Компоненти одягу" і "Комплекси одягу". У першій частині вона перейшла всі складові частини вбрання, поділяючи їх на різні категорії. У другій частині вона поділила Україну на великі райони, в яких зформувалися з бігом часу оті, як вона називає їх "комплекси", а ми сказали б радше типи чи відміни народнього вбрання. Ще раз зазначую, що все це багато ілюстроване кольоровими світлинами й рисунками.

В цьому останньому розділі виринають у нас деякі сумніви щодо доцільности розділу й назви районів. Тут треба зробити порівняння з попередньо виданою працею "Вбрання" Держвидаву, Київ 1961. Там автори статті С. Колос і Г. Гургула поділили Україну на п'ять великих етнографічних районів. Це є — Полісся, Подніпров'я, Південь України, Поділля і Захід України. Катерина Матейко придержується в засаді того самого розділу. Одначе відчуваючи, що район Заходу України занадто зрізничкований вона назвала його інакше. Цей район зветься в неї "Карпати" і поділяється на Північне Прикарпаття, властиві Карпати і Закарпаття.

В засаді можна погодитись із тим зрізничкуванням та не з її терміном. Західня Україна створила різні типи народнього вбрання і їх не можна вбгати в одну схему. Отже ті три підрозділи тут конечні, ще й

Правда, можна ще говорити про збереження українського фолкльору (танок, страви, звичаї, народний спів, музика і т. п.), які до речі стоять на дуже високому рівні в порівнянні з фолкльором інших народів, але в обличчі зумисного здушення української духової культури і української мови в Україні, на нас лежить обов'язок зберігати нашу духову культуру і, її продовжувати, а без знання української мови серед молодшої генерації цього зробити не можна. Наш визначний науковець Іван Головінський пише:... "В додатку до збереження української мови в нашому шкільництві, важливим, а zarazом і тяжким завданням є розвивати українську мову як НАУКОВУ. Це в першу чергу є важливим з уваги на нашу високошкільну молодь, яка потребує приміру ЖИВУЧОСТИ нашої мови, і то не тільки розговірної щоденної мови, але і наукової..."

і на цьому відтинку неоцінену услугу віддають нам наші УКРАЇНОЗНАВЧІ школи.

Та ці школи в останньому десятиріччі зазнали помітних втрат. Із 10.000 учнів в половині 1960-тих років залишилось за десять років тільки 3.500, тобто за 10 років фреквенція у них знизилась на 65% (сік!).

коли взяти до уваги, що сам район Карпат нараховує окремий тип вбрання гуцулів, бойків і лемків. Та чому звати центральну Галичину північним Прикарпаттям? Це дезорієнтує. При ближчому розгляді бачимо, що авторка зараховує до того району Сокальщину і частину Тернопільщини. Трудно це вбрання лучити з мешканцями Карпат (хіба в деякій мірі з бойками). Цей район можна б радше назвати галицько-волинською рівниною.

На кінці книжки вміщені висновки. Тут авторка подає ще раз коротку характеристику районів при чому стверджує, що кожен тип убрання творить стильовий ансамбль. Осремо й дуже побіжно вона обговорює орнаментику. А годилось би подати стильові джерела нашої орнаменталії так, як вони розвинулись у поодиноких етнографічних районах. Та можливо це було б уже надто великою спеціалізацією.

На кінці Катерина Матейко присвятила ще один розділ змінам одягу. Про те багато говориться в кожному розділі, а особливо в районі Півдня України,

Правда, згідно з американською статистикою обнизилось число подруж, знизилась популяція, зменшилось число дітей в американських школах (число учнів від 14-24 р. життя в р. 1965 було 56%, у р. 1975 було 55%)*, та ця знижка не стоїть у жадній пропорції до знижки дітей у українських і українознавчих школах. Отже такі наші батьки теперішньої молоді у шкільному віці, здержуються посилати своїх дітей до українських шкіл, у яких вже від довшого часу ведеться відділи і для англомовних дітей.

Цих кілька думок піддаємо під розвагу і вирішення сьогоднішнім батькам нашої молоді, а особливо нашому жіноцтву, яке має таке вагоме слово у вихованні і навчанні, а навіть і у формуванні майбутнього світогляду генерації, що йде на зміну...

"Українці в американському і канадському суспільстві" ст. 138

"Українці в американському і канадському суспільстві" ст. 101

"Рідна Школа" квітень 1977.

*U. S. News and World Report ст. 50-51

що найскорше піддався індустріалізації і її впливам. Але авторка обговорює зворотний хід, себто вплив народнього одягу на міський побут. Будинки моделів в Україні щораз бульше пристосовують форми нар. вбрання і орнаменталію до сучасної жіночої і чоловічої сльветки у місті. До того долучується також промисловість, яка починає випускати тканини з народніми взорами. Хочеться вірити, що ця течія розвинеться й оправдається, бо врешті послідовна русифікація може й цей знак окремішности усунути.

Та як воно не було б — книжка Катерини Матейко є важливою подією дослідництва нашої матеріальної культури. Її повинні придбати всі драматичні гуртки, хори, школи українознавства. Вона може усвідомити нас і допомогти у стильовій відбудові наших репрезентативних виступів. Біда тільки, що при всій дбайливості видання її наклад смішно малий — 9,000 на всю Україну і спрагнені такого матеріалу наші поселення. Такий власне вислід видавничої політики УРСР.

Л.Б.

ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА ТРЕТЬОГО СВІТОВОГО КОНГРЕСУ УКРАЇНСЬКОГО ЖІНОЦТВА

З нагоди Третього Світового Конгресу Українського Жіноцтва, що відбувся в Торонто 26-29 травня ц. р., появилася чепурним виданням пропам'ятна книга, зредагована колегією під головуванням Лідії Бурачинської. У склад колегії входили: Стефанія Бернадин, Оксана Генгалю, Ярослава Зорич, Наталія Пазунок, Ірина Пеленська, Стефанія Савчук, Олександра Селепина, Марія Солонинка,

Володимира Ценко, Марія Харина. Обгортку скомпонувала мистець Таня Кравців.

Книга великого формату (8 1/2 × 11 цалів) на доброякісному папері, має 236 сторінок, в тому 144 текстові, решта — це привіти й оголошення. Книга оживлена численними збірними й груповими світлинами.

Книга починається благословенням Конгресу ієрархами обох наших Церков — письмом Патріярха

УКПЦ Йосифа Кардинала Сліпого, Митрополита УПАЦ Архиепископа Мстислава й Апостольського Адміністратора Філядельфійської Архиепархії Василя Лостена та привітом від Президії СКВУ.

Огляд праці СФУЖО в другому етапі її існування (1959-1977) дає Ірина Пеленська. Решту книги виповнюють огляди праці складових організацій СФУЖО.

Докінчення на обкладинці

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ
203 SECOND AVENUE -
NEW YORK, NEW YORK 10003

ВІДКРИТИЙ ДЛЯ ПУБЛІЧНОГО КОРИСТУВАННЯ
СЕРЕДА, СУБОТА, НЕДІЛЯ: год. 1-5 ПО ПОЛ.
ПЯТНИЦЯ: ГОД. 3-7 ПО ПОЛ.
В ІНШИЙ ЧАС, ЗА ДОМОВЛЕННЯМ: ТЕЛ. (212) 228-0110

ЗМІНА ВИСТАВКИ В УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ В НЬЮ-ЙОРКУ

29 жовтня 1977 року, саме коли Український Музей в Нью-Йорку відзначатиме першу річницю свого існування, на обох поверхах Музею відбудеться відкриття нової виставки. Темою осінньої виставки є "Традиційні мотиви в українських тканинах і вишивці". Куратор Українського Музею Оксана Грабович планує виставити 16 одягів із різних околиць України та дати перегляд тканин і вишивок.

У зв'язку з виставкою пригтовляється обширний, 34-сторінковий каталог українською й англійською мовами. Технічний план виставки виготовив Зенон Фещак, мистецький директор Музею Сівік Центру у Філядельфії, а здійснила цей план директор Музею Марія Шуст. Український Музей приміщується в Нью-Йорку при 203 Друга Евеню.

Марія Савчак

ДАРУНКИ ДЛЯ МУЗЕЙНОЇ КРАМНИЧКИ

17 Відділ США в Маямі, Флорида подарував для музейної крамнички: 1 подушку, 1 велику серветку, 1 краватку, 3 подушечки для голок, 6 олівців, 1 крайку

Щиро дякуємо!

Екзекутива Українського Музею

ВАРТІСНЕ ВИДАННЯ: АНОТОВАНИЙ ПОКАЗНИК УКРАЇНСЬКОЇ ЛІТЕРАТУРИ В АНГЛІЙСЬКИХ ПЕРЕКЛАДАХ

А. ГУМЕЦЬКА

Недавно в газеті "Свобода" було надруковане повідомлення про публікацію анотованої бібліографії української літератури та літературно-критичних нарисів в англійських перекладах, яку підготував молодий бібліограф та бібліотекар Гарвардського Наукового Інституту Едвард Касинець. Тому що, можливо, не всі читачі звернули увагу на це повідомлення, варто розповісти дещо докладніше про цінну працю Касинця.

Перш за все треба підкреслити, що сама поява української бібліографії у довіднику про світову літературу є надзвичайним явищем. Цей авторитетний довідник, визнаний усіма бібліотеками світу, видає фірма Бовкера в Нью-Йорку вже впродовж останніх дванадцяти років. Назва його — "Дорадник читачеві: Вказівник з літератури для нефаківців", при чому другий том цілковито присвячений перекладній літературі: "Найкраще в американській та британській і світовій літературах в англійському перекладі".¹ Досі там ніколи не вміщали відомостей про українську літературу, хоч росіяни завжди були добре представлені. Зміну ставлення до нашої літератури треба завдячувати Е. Касинцеві: його інформативна стаття і цінна, фахово підготована бібліографія мусіли зробити на видавців прихильне враження.

Після короткого пояснення, що під назвою "українська література" він розуміє тут твори, написані українською мовою (тобто не беруться під увагу твори українців, написані російською, польською чи будь-якою іншою мовою), Касинець дає короткий перегляд розвитку української літератури від початків (XI ст.) до сьогодні, згадуючи провідні постаті та заторкуючи питання мовної політики властей, царських та радянських. Наведено прізвища перекладачів, зокрема тих, що працювали після Другої

світової війни, а також названо різні журнали та газети, у яких друкувалися переклади. Список літератури, яку зібрав Касинець і яка становить другу, головну частину його праці, містить у собі вибрані назви лише тих творів, які доступні сьогодні, тобто які ще передруковують ("ін прінт"). До того ж тут подано тільки монографії та переклади, які з'явилися окремим виданням. Такого роду підхід дуже практичний, бо вможливує бібліотекам замовлення всіх згаданих книжок. На початку списку подано критичну літературу, тобто нариси з історії української літератури. Анотації інформують читача не лише про зміст даної книги, але й про її автора. Наступним іде список антологій, при чому окремо згадано фольклорну (переклади українських народних казок). Після цього у хронологічному порядку йдуть такі українські письменники: Шевченко, Куліш, Франко, Коцюбинський, Стефаник, Леся Українка, М. Куліш, Хвильовий, Довженко, Підмогильний, Гончар, Сверстюк та Гуцало. Як бачимо, список не повний: багато представників т.зв. "соцреалізму", твори яких перекладено в Москві у видавництві "Прогрес", сюди не включено, хоч Касинець їх згадав у передмові (рішення цілком слушне). До кожного прізвища додано короткий біографічний нарис і список критичної літератури.

Отже, як бачимо, Е. Касинець проробив велику й цінну працю, за яку належить йому від нас велике спасибі.²

1. The Reader's Adviser: A Layman's Guide to Literature, 12-th edition, Vol. 2: The best in American and British and world literature in English translation, F.J. Sypher (ed.), New York: R. Bowker, 1977.

2. Не зважаючи на те, що розповсюдження відбиток з цього видання звичайно не дозволяється, Касинець має намір дістати такий дозвіл і розсіпати копії зацікавленим читачам.

— Ідіть уже, мамуню, йдіть, — казав Василько, підтягаючи штанці на худому животу, — я вже напам'ять знаю, що маю робити: вдягти Оленку, нагодувати борщем і картоплею з печі, курам насипати посліду, а якби вас не було до вечора, то загнати їх до курника.

— І до грубки трісок докидай, пам'ятай, а якби тобі не стало тих, що в сінях, то маєш ще у дровітні. А якби було студено в хаті, то вдягни Оленку в татів каптан, отут, на лаві. А хліб їжте потрошки, аби вам до вечора вистало.

Марія ще раз обкинула оком хату — по кутах снувалися ще нічні присмерки, сонце ще тільки збиралося сходити — і, закинувши собі на плечі тлумак, вийшла, тихо припираючи двері: хай поспить ще дитина, ще добре заплачеться, не вгледівши матері.

На дворі морозень, земля уже тверда й тут, в їхньому куті, і Марія правцює голими городами, де стирчать стовбурі капусти і темніють купи непідібраного картоплинн. Аж ось уже й тракт, що веде з самого Перемишля аж у сам Львів.

Шлях стелиться перед Марією рівний і довгий-довгий, якийсь безконечний, проте Марія знає, що йому буде кінець, не раніше й не пізніше, як за дві години: вісім кілометрів з гаком.

Біжать у далечінь, похитуючи безлистими верхами, придорожні тополі, і разом з ними біжать назустріч містові Маріїні думки. Ходили туди удвох з Олексою на храм до святого Юра та й дістати благословення від Митрополита, ходили дивитися на дівочі й парубоцькі вправи на рівній, як зелений стіл, площі Сокола Батька, аж по той бік міста, чи до Лугового Городу під веселими горбовинами Вульки. А верталися з гостинцем для дітей та й для баби, що їх Марія недавно сама ховала, царство їм небесне! — верталися з якоюсь радісною силою у молодім ще тілі. Гейби тільки — що побралися... Так недавно то було, лиш малошо більше, як один рік тому!

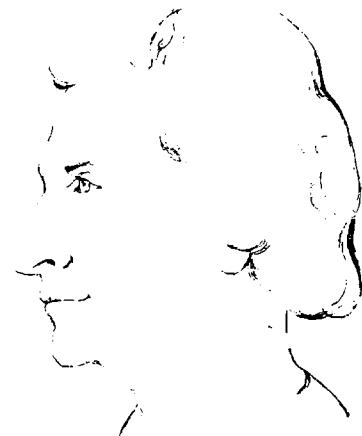
Марія зупиняється, скидає з плечей мішок на купу змокрілого листа і, розтібнувши каптан, сягає за пазуху.

Вона знає, що він тут, у неї на серці, цей малий згорнутий учетверо і зав'язаний у хустинку папірець, а проте вона мусить ще раз подивитися на нього. Цей папірець, то її ключ до Олекси, то її право передати йому чисте шмаття і тютюн, а може навіть хліб?.. Як Пан Біг pomoже, а чортяки не покажуться та не заборонять передачі — бо й таке бувало.

Марія мандрує далі. Сонце вже вилізло з-за обрію, бліде якесь і невмиване, як той світ Божий цілий тепер. Сніг, що випав цієї осені так рано, зліз геть-чисто, і обабіч дороги рудіють голі стерні — не видно ніде, щоб зеленіла озимина. Кому хочеться сіяти, як не знати, що буде?

Люди кажуть щось про колгоспи, та й що мусиш туди йти, а то вивезуть тебе — світ-за-очі, бо ти "куркуль". А Марія знає одне: якби вони були разом, то все воно якось би було, що людям, те й їм, пережили люди ланщину, то й це якось переживуть. А от самій їй з дітьми та з тою журбою, що їсть її вдень і вночі... І знову Марію бере досада на Олексу: і пощо він брався за ту кооперативу? То через неї все те нещастя.

Поки він був тут, то все було так, наче й не могло бути

Марія Струтинська.
Портрет олівцем. Мистець. Степан Рожок

інакше: так було треба, і він так робив. Взявся був за ту кооперативу, хоч сміялися з нього спочатку, хоч платив свої гроші за якийсь перестояний крам, не їв і не спав — аж поки люди зрозуміли, що то їх, своє власне. А потім, — ой, як же воно красно було потім, як усе пішло, пішло... Директори з міста приїздили, хвалили її Олексу і дякували, в селі стали його шанувати, до виділу "Просвіти" вибрали і до церковного Братства, хоч який молодий. І що з того всього? Прийшли ті, і все, що було добре, хоч і кололо в очі полякам, — стало через ніч погане і страшне. А якби так, справді, він не був брався за оту кооперативу? От, інші чоловіки дома, платять усякі драчі, бо платять, таке їх право, тих, що прийшли, і Марія мусить їх платити, від рота дітям відриває, останні лахи зі скрині випродує. Але такі інші люди якось дихають, інші жінки мають чоловіків, а діти татів. І що кому тепер з тої кооперативи, що за неї забрали її Олексу, а вона залишилася сама з дрібними дітьми? І дні її трудні та й журливі, і ночі її довгі та й холодні, нема його коло неї, і — може — вже й не буде... І сам таке зробив, на свою та на її голову.

* * *

Марія стояла під ворітьми корпусів замарстинівського гарнізону і тиснула рукою замерле серце: тут не було нікого. Не було людей і на протилежному боці вулиці, коло під'їзду в жидівський будинок, де вони збиралися тоді, коли злющий енкаведист-вартовий відганяв їх з-під в'язниці.

Трохи очунявши, Марія побачила оподалік, при вході у вузький провілок, декілька жінок і побігла туди. Слава Богу, тут були люди, вони заповнили вже увесь вільний простір і стояли збиті вкупу перед бічними ворітьми в'язниці — це туди, певне, передаватимуть передачу. Марія пристала до задніх.

Стоїть Марія і дивиться, чи нема знайомих, вона тут, наче у себе в хаті, а то ще й певніша, гейби вона добилася до своєї громади, до своєї родини, що її довго не бачила: саме місяць тому. І, хоч нема щось знайомих між тими, що коло неї, то всі ці люди близькі Марії, бо у всіх те саме що в неї, горе. Вона їх розуміє, а вони її.

Ще нові жінки й чоловіки надходять, за Марією гущішає людей, і від цього їй здається, що це вона підійшла вперед. З однакостайного гулу голосів Марієне вуха виліплює окремі речення, розмови.

— П'ять місяців не могла знайти його, — каже якась тонка, як соломинка пані, що раз-у-раз перекладає з руки в руку валіжку й смикає лицем.

— А чого ж пан посол не зникнув упору? — дивується панок, старий і трухлявий.

З другого боку селянка, вся запугана в грубезну хустку, питає в іншої, що чогось розстібає свою кожушину, так їй гаряче:

— А пощо ж він тікав, жіночко люба, чого ж ви його не тримали при собі? З моїм, то інакше, його взяли за брата.

— А мого взяли таки за нього самого, та ж він того й тікав, бо знав, що з ним буде. І щоб я мала такого чоловіка, що то "моя хата з краю"? Коли я сама п'ять років головою в "Союзі Українок" була?!

Вони не бояться тут нічого ці люди, ці жінки, їм уже "все одно". А в тім, їх тут ніхто і не підслухує, вони й так нікому непотрібне барахло: родини арештованих.

А жінка не вгаває:

— А дивіть, ота-о, з-під Рави, за таким ходить, що він укупі з тридцятьма на той бік тікав. І не голіруч, не гадайте! Рушниці мали при собі і гранати. Кому повезло, а кого ввіймали. Таке вже щастя.

Марія глипнула вбік тієї з-під Рави — і вже не годна відірвати очей: біле-біле лице і чорні-чорні очі під шнурочками брів, напрочуд гарна і вдягнута якось гейби про свято, в чорному обіп'ятому каптані та в чорній хустині — висока, інша якась від усіх. Марія пропихається в той бік і ось вона вже біля тієї жінки.

— Щось я вас тут не бачила, — заговорює Марія здалеку і дивиться в те обличчя, ще чистіше, ще гарніше зблизка. Молодиця здригнулася, наче її збудили, і тихо проказує:

— Я йому ще не багато подавала.

— То його лиш недавно забрали, вашого, чи як? — допитує Марія, так їй хочеться зайти з жінкою в розмову.

Молодиця чогось спалахнула, відкинула назад голову і дивиться на Марію з-під своїх довгих вій. А тоді каже:

— Тут уже чогось усі знають, то й ви, певне, знаєте, але ще хочете вчути від мене. А воно таки так, тікав зі зброєю в руках, не сам, а багато їх, і ввіймали. Таким — передати нелегко.

— Та чого ж ви його на таке пускали?! — аж криком вирвалося в Марії.

Жінка дивиться тепер на Марію, як дивляться на малих, нерозумних дітей. Вона навіть усміхається.

— Я сама казала йому тікати, знаєте? Ви гадаєте, можна те лихо, що тепер, переспати? То, жінко, такий час настав — вона не всміхається вже, вона говорить якось суворо й грізно — такий час, що нема вже куди вертатися назад, ні стояти на місці, а треба все вперед та й уперед. Через тюрми і через смерть. Аж поки не надійде наш час.

Чи вона при собі, ця жінка, думає Марія, чи вона при розумі?..

А та говорить, і очі в неї аж страшні, такі великі:

— Може вони годні нас усіх похапати та й повистрілювати, а може їм не вистане тої стрільби та й того часу. А він,

такий міцний понад усі люди, — мав стояти, аби в нього ціляли? Що Бог не допоміг, то Божа справа.

— Та чого ж і ви вже з ним не пробували того щастя, або що? — питається Марія і сама собі дивується. Але жінка гейби чекала того запитання:

— Я мусіла лишитися, бо в мене двоє дітей, два хлопчики. То я їх доглядаю, аби було кому бути на той час, що я вам казала.

Вона схиляється по свій клунок і, ще раз глянувши на Марію своїми горючими очима, просувається кудись далі між збиту людську гущу.

Ні, Марія ніколи-ніколи не забуде цих очей.

* * *

Пізно увечорі вертається Марія додому, передавши чоловікові білизну і тютюн. Хліба не взяли, ще й дуже сердились, відкривши його в мішку. Але таки Олекса має чисту сорочку та й теплі підштаники й онучі, таки він зможе цілий місяць курити той добрий тютюн, що за нього Марія віддала бабину найліпшу спідницю. Най курить, то тепер ціле його щастя.

Які довгі, які сумні тепер львівські вулиці, без веселого людського шуму, без сорокатої краму за великими вікнами — лиш тут і там убога "хлібна" з чергою та якісь "харчо-торги", де висять повироблювані з дерева ковбаси, і повні тїльки бочки зі смердючою кількою. Вигупують важкими чобітьми червоноармійці, шварготять про щось купки жидів — отакий увесь тепер той Львів, те наше місто.

Нарешті вже й рогачка, і вже Марія на своїй дорозі додому.

Йде Марія неспішним кроком звиклих до далеких шляхів селянських ніг; вітер, що зірвався зі Сходу і розкидає по небі хмари, обпікає їй лице та здирає з голови хустину, хліб у мішку муляє плечі. Але в Марії якийсь такий спокій, вона якась така зібрана в собі та й сильна, як не була вже давно. Як колись ще тоді коли Олекса був біля неї.

...І дітей у неї двоє, думає Марія, так, як у мене. Моя Оленка та й мій Василько. А тата забрали, бо він так робив, як треба було.

* * *

Марія причинила хатні двері й хвилинку дивилась на дітей, що спали обидвоє: Оленка на постелі, вкрита татовим каптаном. Василько — на землі перед вигаслою пічкою.

Марія тихо ступила в хату і, скинувши мішок з хлібом на долівку, присіла біля Василька. Дивилася на його боком повернуте личко і віднаходила в ньому Олексині обриси, його густі брови, з'єднані на переніссі, його кругле підборіддя з малим розділом посередині. Скинула каптана і легенько вкрила Василькові розхристані груди. Збудить його, як натопить у печі. Та він тут же прокинувся. Сів і, протираючи очі, ще заспанним голоском запитав:

— Мамуню, ви вернулися? — І зразу, побачивши на долівці мішок та намацавши в ньому хліб, здивувався: — А хліба ви татові не передали?

— Тато не хтіли хліба, Васильку. Тато мають там хліба досить, а то, кажуть тато, буде мій гостинець Василькові. Аби він міцний і розумний ріс, мій синок, кажуть тато.

— Йой, мамуню, що ви говорите?! То ви бачили нашого татуня?!

ВІЛЬНІ ЧЛЕНКИ СОЮЗУ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

Кажуть: Америка живе на колесах. За статистичними даними пересічний американець найменше 3 рази за свого життя змінює місце свого проживання та працю. Ми також підпадаємо під таку статистику.

Великі наші поселення маліють. Економічні чи мешканеві обставини спричиняють те, що наші родини розпорозуються по цілій Америці, всякають в американський ґрунт і поволі щезають.

Є сотні, а, може, і тисячі українських родин, що зовсім не мають змоги бути, хоча б морально, зв'язаними з нашими громадами.

Є багато таких українських жінок, що живуть далеко від наших осередків, а напевно хотіли б прилучитися до якогось гурту, брати участь в організованому житті. Між ними є теж і такі, які могли б своїм знанням дати великий вклад в наш суспільно-культурний ріст. З другої сторони, можливо, що такий контакт з нашими громадами був би постійним впорскуванням, яке дало б їм силу задержати себе та своїх дітей при українській спільноті.

У минулому існував так званий "Центральний Відділ СУА", до якого належали поодинокі членки з віддалених місцевостей. Тепер хочемо відновити цю форму приналежності до нашої організації, як вільних членок СУА.

Докінчення ПЕРЕДАЧА

— Бачила, синку, а якже, бачила, сьогодні мені дозволили, — каже твердим голосом Марія і додає ще, подумавши: — А ти нікому не кажи, то не вільно.

— Присясти Богу, не скажу! А які ж вони тепер, наші татуньо, які вони? — питає Василько і пильно дивиться Марії у вічі.

Марія повертає погляд кудись перед себе і поволі замислено прорікає:

— Такі, Васильку, дуже добрі та й дуже мудрі. Такі — понад усі люди..

Зі збірки "Помилка доктора Варецького"

Львів, 1941 р.

ЗОЛОТІ ДУМКИ

Розкажу ще про одного зятя.

Якось прийшов до мене один з братів Полтарескулів, Юхим, з яким я був у дуже добрих відносинах, запрошувати мене на весілля своєї небоги, а моєї похресниці. Треба сказати, що у цього панка я колись, ще хлопцем, позичив Кобзаря 1-й том паризького видання, за якого він, будучи зовсім неграмотним, не пошкодував заплатити 25 карбованців, суму, за яку в той час у нас можна було купити десятину поля. Але ніякої національної свідомости у нього, як і взагалі у перешорських панків та селян, тоді ще не було, хоч всі вони залюбки слухали, коли я, чи хтось інший, читав їм Кобзаря і взагалі українські книжки.

Евген Чикаленко: Спогади ст. 161

Умовини, які обов'язують вільних членок:

Обов'язком вільної членки є вплачувати річну вкладку до СУА у висоті 20.00 дол. Сума ця включає теж передплату "Нашого Життя".

Вільна членка має право брати участь як членгість у конвенціях СУА, а теж у конкурсах та виставках СУА.

Може бути запрошена, щоб якщо має змогу, своїм знанням чи доброю волею допомагала у загальних починах СУА.

Централа буде повідомляти вільних членок про наші пляни чи досягнення.

Звертаємося з закликом та проханням до всіх українських жінок: Якщо Ви ще не є нашою членкою — а поблизу Вас нема одного з наших Відділів — прилучіться до нас, станьте **Вільною членкою СУА**. Пришліть заяву на подану адресу, а ми Вас щиро привітаємо на сторінках "Нашого Життя".

Ірена Кіндрачук
організаційна референтка
Головної Управи СУА

СОЮЗ УКРАЇНОК АМЕРИКИ

ЖІНКИ — В НАШИХ ЛАВАХ Є МІСЦЕ ДЛЯ ВАС

НАША ПРАЦЯ БАГАТОБІЧНА!

Включіться в нашу працю в користь української громади й українського жіноцтва!

ВАЖЛИВІШІ ДІЛЯНКИ ПРАЦІ СУА:

- МУЗЕЙ НАРОДНОГО МИСТЕЦТВА
- СВІТЛИЧКА ДЛЯ МАЛЯТ
- ФОНД "БАБУСИ" І ДОПОМОГА ПОТРЕБУЮЧИМ
- СТИПЕНДІЙНИЙ ФОНД
- АКЦІЯ ОБОРОНИ ПРАВ УКРАЇНСЬКОЇ ЛЮДИНИ
- ЖУРНАЛ "НАШЕ ЖИТТЯ"

ЗГОЛОШУЙТЕСЬ В ЧЛЕНИ СУА СЬОГОДНІ

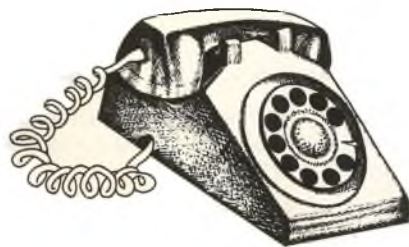
ЗАЯВА ЗГОЛОШЕННЯ

Ім'я і прізвище

Адреса

Телефон

UNWLA, 108 2ND AVE., NEW YORK, N. Y. 10003

Тільки між нами і телефоном ...

ЖІНОЧЕ ЧИ ЧОЛОВІЧЕ ДІЛО...

Недавно прийшлося мені відвідати в лікарні одну нову знайому. Вона вже там лежала три дні, тож я вирішила купити їй книжку, бо квіти напевно вже їй чоловік приніс.

Вона дуже радо прийняла від мене книжку, бо я була її першим відвідувачем. Я дуже здивувалася й сказала, що напевно її чоловікові важко прийти, бо нема з ким двоє дітей залишити.

— "Ой, ні, пані Любо. Це не в тім справа (бо ж сусіди радо б дітей гляділи)! Він не вважав, що це годиться чоловікові йти відвідувати свою жінку. Навіть, коли наші діти родилися, він ніколи не приходив!"

Я була заскочена такою несподіванкою, та й запитала:

— "Але ж хіба він приїхав по Вас та по дитину, щоб забрати з лікарні?!"

— "Навіть тоді не приїхав, пані Любо. Я брала таксі й так сама з'являлась в хату з немовлятком. Чоловік вважав, що це моя функція народити дитину й давати собі з нею раду відразу".

Під час моїх відвідин потелефонувала семирічна доня хворої. Мати дуже турбувалась що діти їдять, в

Прощаючи свою довголітню членку Управи Марію Конашевич, яка переїхала до Філядельфії, з вдячності за її жертвенну та віддану працю, зокрема за розпродаж цеглин, складає 50-долярову цеглину на Український Музей

Управа 64 Відділу СУА

УКРАЇНСЬКІ ЖІНКИ,

які живете далеко від наших осередків та Відділу Союзу Українок Америки
Прилучіться до нас та станьте

ВІЛЬНИМИ ЧЛЕНКАМИ СУА

що вдягаються і т. п., батько сам їм не буде нічого варити, бо до жіночої роботи не хоче пхати пальців.

Дивно було таке почути та ще в 1977 році. В розмові з іншими я розпитувала, чи їм колись подібні випадки траплялись. Виявилось, що вони знали деяких мужчин, що так само поводитися з своїми жінками, коли ті були в шпиталях. Але коли ці самі чоловіки попали в лікарню, то вони не протестували проти відвідин їхніх жінок!

Здавалось, що ті штучні поділи праць, обов'язків і т. п. вже минули, що в сучаснім подружжі кожний робить це, що вміє краще та й один одному допомагає навіть не в своїй ділянці. Тепер часто бачимо чоловіків, що допомагають варити, подавати до столу, мити посудину і т. п. а навіть перевивати дітей. А жінки ведуть домашній бюджет, книговедення чи малюють хату тощо, — залежно, коли потрібно, та хто на що має силу. Та й усі вже розуміють тепер як, важливим є батькові бути присутнім під час народження дитини (якщо має на це дозвіл лікаря).

Та в деяких наших установах дехто є ще в іншій столітті. Наприклад, не раз просять помити підлогу, кажімо в церкві, якраз жінкам. Невже ж це специфічно жіноча робота? Або чому виключно жінки мають бути спеціалістами — від ліплення вареників? Бачу часто, що й чоловіки приходять це робити — чому ж ні? Ніяка праця людини не принижує, якщо вона чесна; але брак пошани один до одного, брак уваги й бажання ховатись за штучні пересуди, чи за слівця чи це "годиться" — це якраз понижує.

Любов Калинович

КРАМНИЧКА ПРИ УКРАЇНСЬКОМУ МУЗЕЇ

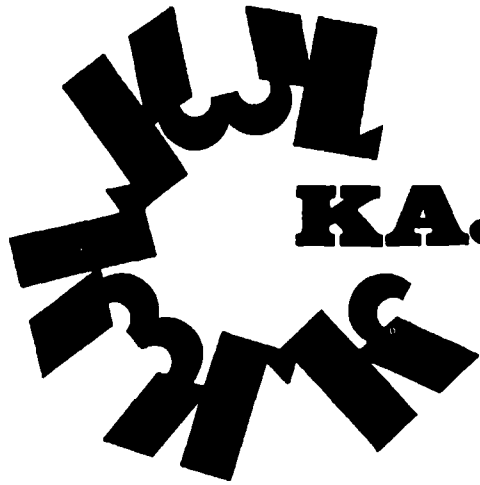
203 Second Ave. New York, N. Y. 10003

Тел. (212) 228-0110.

заповнена прегарними вишивками, дарунками Відділів СУА, там же кераміка з усіх областей України, дереворізьба, емаль, керамічне намисто, гуцульські хрестики в сріблі, міді і золоті (видання СУА), ткані скатерті, накривала, верети, килими.

Крамничка і Музей відкриті:

середа год:	1-5
п'ятниця:	3-7
субота:	1-5
неділя:	1-5

КАЛЕЙДОСКОП ЖІНОЧОГО ЖИТТЯ

ОПРАЦЮВАЛА СВІТЛЯНА ЛУЦЬКА-АНДРУШКІВ

СРСР

• Москва. 22 червня 1977 відбулася пресова конференція, на якій **Віра Лісова** розповідала про погіршення хвороби (нейродерміт) свого чоловіка політв'язня Василя Лісового. Крім нейродерміту, в нього гепатит і погана екзема, яка кривавить. Василь Лісовий, філософ за фахом, був заарештований 1972 року і засуджений на сім років таборів суворого режиму і три роки заслання. Віру Лісову, вчительку, звільнено весною 1977 з праці. КГБ вимагає, щоб вона написала заяву, в якій відмовиться від посилок з-за кордону, та впливала на чоловіка, щоб відмовився від своїх переконань. Разом з нею в пресовій конференції брали участь Мальва Ланда, А. Сахаров та інші. Були представники Асошіейтед Прес, БіБіСі, Ройтер.

УКРАЇНА

• 19 серпня ц. р. в місті Луцьку на Волині відбулося відкриття пам'ятника клясикові української літератури **Лесі Українці**. Пам'ятник зображає п'ятиметрову постать поетеси відлиту в бронзі. Скульптура стоїть на гранітному постаменті на театральній площі міста. У відкритті взяли участь діячі літератури і мистецтва та делегації з Білорусі і Грузії. Від Спілки письменників України промовляв секретар спілки, поет Борис Олійник.

• На сторінках київського журналу "Народна творчість та етнографія" ч. 3, 1977, появилася стаття кандидата історичних наук А. П. Пономарьова п. з. "Міжнаціональні шлюби та інтернаціоналізація побуту населення УРСР". У статті розглядається розповсюдженість мішаних та однонаціональних шлюбів, і процес т. з. "інтернаціоналізації" побуту населення. Автор подає, що мішані подружжя на Україні складали в 1926 році 6.5% населення, в 1959 — 16.1%, в 1970 — 26.6%, а сьогодні за даними автора становлять приблизно 30%. Останній перепис населення (1970), показує, що в містах зареєстровано 37.5% мішаних шлюбів, а в сільських місцевостях 13.8%.

• У Канівському музеї-заповіднику Т. Г. Шевченка відбулася виставка вишивок та одягу львівської художниці **Стефанії Кульчицької**. Представлено понад сто п'ятдесят оригінальних робіт декоративних шкiрою, кораликами, парчевою ниткою та вовною. Виставлено зразки вишивок, свит, чоловічих сордаків, тематичні та декоративні рушники, кептарі. С. Кульчицька народилася в селі Чернокінцях на Тернопільщині та є абсолювенткою школи прикладного мистецтва. До 1939 року працювала в кравецьких салонах і майстернях. Її кращі роботи знаходяться в українських музеях, як зразки сучасного оригінального декоративного мистецтва.

• Цього року відбулися в Харкові другі республіканські змагання з оздоровчої жіночої гімнастики. У змаганнях брало участь 15 команд з різних міст України. Перше місце здобула команда Харківського будинку фізкультури "Харчовик". Оздоровча жіноча гімнастика охоплює жінок різного віку і за останніх кілька років набуває дедалі більшої популярності.

США

• Вашингтон. В уряді президента Джімі Картера 12 відсотків головних урядових посад обсажені жінками. Це включає такі посади: секретар торгівлі — Джаніта Крепс; секретар департаменту житла і розбудови міст — Патриція Гаріс; асистент головного прокуратора — Патриція Валд; державний підсекретар — Лусі В. Бенсон; асистент секретаря праці — Ула Бінггам та Еленора Голмс, яка очолює Комісію рівнорядних можливостей праці.

• Гонолюлю. На Світовому конгресі психіатрів, який відбувся при кінці серпня ц. р. при участі 30-членної радянської делегації, була **д-р Галина Даниленко**, одинокий мабуть психіатр з України. Д-р Г. Даниленко є завідувача катедрою психіатрії при Львівському медичному інституті. Вона також є головою Львівського обласного товариства психіатрів. Д-р Г. Даниленко вже 31 років працює в ділянці психіатрії. В часі конгресу вона відбула інтерв'ю з кореспондентом "Смолоскипу" д-р Т. Закидальським у присутності неназваного молодого чоловіка з радянської делегації.

Лідія Тауридзька
— заступниця
голови СФУЖО

Lydia Tawrydska
— vice president of
WFUWO

Проф. Лідія Тауридзька, делегатка Союзу Українок Аргентини на 3-ій Конгрес СФУЖО, на якому вибрано її заступницею голови СФУЖО на Південну Америку, відвідуючи деякі українські громади й їх організації в США, завітала до редакції "Нашого Життя". Участь Л. Тауридзької, як делегатки на Конгрес уможливив Союз Українок Америки, який асигнував 450 дол. на частинне покриття коштів подорожі, за що проф. Тауридзька висловлює щирю подяку.

Л. Тауридзька закінчила славистику й журналістику в університеті в Грацу. Викладає українську культуру й літературу в філії Українського Католицького Університету в Буенос Айресі. Була довголітньою редакторкою "Жіночої Сторінки" в "Українському Слові", органі "Просвіти". Співпрацювала з органом оо. Василіян "Життя". У цих періодиках друкувала статті, етюди, репортажі, оповідання й новели. Книжкою появилася її п'єса про княгиню Ольгу п. н. "Велика володарка". Писала під псевдонімами й криптонімами — Дарія Горожанська, Ада К., Л. Т. За свої твори двічі була відзначена на Літературному Конкурсі СФУЖО.

Л. Тауридзька є активною членкою Союзу Українок Аргентини від 1949 року. Займала в організації різні пости, в тому заступниці голови, а тепер виконує обов'язки секретарки. Під час після-конгресових відвідин у США найбільше цікавилася справами Союзу Українок Америки. Мала зустрічі з членками СУА, влаштованими Окружними Управами Дітройт і Чикаго. Відбула інтерв'ю на радіомовленні СУА в Дітройті й на радіопередачі СУА під керівництвом Л. Самбірської в Чикаго. Взяла участь у "Дні Союзянки" (21-го серпня ц. р.) на "Союзівці", влаштованому Окружною Управою Нью-Йорк і склала привіт від Союзу Українок Аргентини. Відбула зустріч з членами 70-го Відділу СУА в Пассейку, Н. Дж.

Своїми враженнями з перебування в США проф. Л. Тауридзька обіцяла поділитися з читачками "Нашого Життя" у репортажу на сторінках журналу.

23 серпня цього року Централю СУА і Редакцію "Нашого Життя" відвідав редактор Вищої Семінарії в Курітібі о. д-р Володимир Бурко в товаристві Анізії Гандзі Савицької.

Отець ректор висловлювався з признанням про всебічну працю українських жінок зорганізованих у СУА. Був захоплений модерним музеєм СУА, що його з таким зусиллям членок СУА так гарно влаштовано. Взагалі о. д-р Бурко подивляв діяльність різних українських організацій, в тому і українські оселі, що допомагають зберігати молодь при українстві.

Отець д-р Бурко висловив особливу вдячність для Суспільної Опіки СУА, яка вже 10 років допомагає українським поселенцям та їхнім дітям в оплаченні коштів освіти стипендіями, з яких користає також велике число кандидатів на священиків. У 1977 році 19 стипендістів, студентів Вищої Семінарії "Студіум" у Курітібі, одержали стипендії за посередництвом СУА, а також 7 семінаристів у новіціяті ЧСВВ. Крім цього кільканадцять учнів гімназії-семінарії, які, хоч тепер ще молоді, проте мають намір вибрати священиче покликання. Взявши до уваги багато стипендій для студентів світських факультетів і гімназій, то за посередництвом СУА одержує стипендію 150 дівчат і хлопців у самій Бразилії. О. д-р Бурко відвідав референтку Суспільної Опіки Головної Управи СУА д-ра Теодозію Савицьку, яка живе в Ютіка, Н. Й., і особисто побачив велику працю, що її вимагає провадження стипендійної акції СУА.

О. д-р Бурко жапів, що не мав змоги зустріти голову СУА, мгр. Іванну Рожанковську, і склав подяку на руки заступниці голови Христини Навроцької і ред. Уляни Любович за допомогу студуючій молоді та взагалі за допомогу нашим поселенцям у Бразилії одержати одягою, книжками й предплатами журналу "Наше Життя" та просив передати його подяку всім жертводавцям, що в цьому ділі допомагають нашій організації.

А. Г. С.

ЦІЛИЙ СВІТ ВЕЛИКА ШКОЛА

Казки для дітей награні на ленті

У виконанні артистки **Катерини Бранки Кривуцької**
Музичне оформлення **Марії Лончини-Лісовської**
Мистецьке оформлення — **Едварда Козака**

Ціна касетки 5.- дол. При закупі 10
і більше примірників 4.-дол. за касетку.

Замовляти:

Головна Управа СУА
UNWLA
108 Second Av.
New York, N.Y. 10003

Zirka Clark
або 27-37 Warwick
Bloomfield Hills, Mich
48013

МОЛОДА МУЗА

Зорганізований 82 Відділом гурток "Молода Муза" про який ми уже згадували, гл. ч. 4. "Н. Ж", виступив на вечорі зорганізованому 82-им Відділом і Літературно-Мистецьким Клубом в Нью-Йорку 25 лютого з програмою живої газетки "Всього потроху". Сьогодні містимо другу частину творів членів гуртка.

Tower Bridge opposite "Tower of London"

ТОПОЛІ МРІЮТЬ

ОЛЯ ШЕВЧУК

Дрібні поціпунки сонця
золотом обкреслили
форму дерев.

Казковим мерехтінням
(наче шовки з "тисяча-одних ночей")
дружні тополі
мріють.

Вслухайся в їх шум:
почуєш цюркіт річки, невтомність днів і ночей,
що не схиляючи голови вниз,
бачили злидні, і сум,
і радість первісних днів.

Мені вижається чародійна паличка:
сйиво тисяча зір
обсипапо міражу тополі;
... вони шумлять казкою...

Все є добре на світі...

Мій ум сягає безмежності —
дружби. Лиця знайомі...
Сердечна радість. Приязність.

Невимовна любов
що не може здійснитися—
на цім світі.

Тополі захоплюють якусь
казку. Вони манять.

Я приймаю від них обіцянку.
Готуйсь.

ПРИСВЯЧЕНЕ НАУЦІ

Числа пересуваються
справа наліво
Я зачитана —
а не бачу слів.
Світ пливе номерами,
А доля —
елементами.

Щоб вирватись з тієї паці!
Мене аж душить вже —
ось тут!
А життя хвилями відпливає,
Число один,
число два,
число три.

Товер Бридж проти "Товер оф Лондон"

МАРТА ЗЕЛИК

РЕПОРТАЖ З АНГЛІЇ

Англія — країна королів, країна Шекспіра, країна з жорстокою історією та з незломними традиціями. Все це відзеркалюється в її містах, у селах, у старинних будинках та в хатах зі солом'яними стріхами.

Я була в Лондоні та околицях три тижні влітку в той сам час, коли припала надзвичайна посуха на цілий англійський острів. Не зустріла я тієї славної лондонської мряки, яка сповіщала зловісні діла, що їх Шерлок Голмс мусів розв'язувати. Зате мене стрінула країна, в якій гармонійно злилися пам'ятки з кожної епохи англійської історії. От приклад: може півтора години за Лондоном розрослося містечко Stratford-upon-Avon. Шумні, вузькі вулички заповнені модерними крамницями, будинками, кінотеатрами — типічне маленьке містечко. Та на головній вулиці між готелем та крамницею з сувенірами, стоїть кам'яний будинок, обведений дошками та покритий солом'яною стріхою. Це дім народження Шекспіра, залишок із 16-го століття, свідок дитячих днів цього славного письменника. Входячи через низькі двері, мені здавалось, що я в іншому світі, де нема жадного світла, крім свічок та ліхтарів, де в куті над вогнищем залізни баняки готові варити вечерю та де на вікнах ще залишилися вириті підписи широко знаних письменників Англії. Хата мала, тільки дві кімнати та кухня, меблів небагато та й ті бідні, а скільки через неї перейшло туристів з усіх країн світу, щоб зануритись хоч на кілька хвилин у 16-те століття в домі того, хто так вміло змалював його життя.

Та залишки з історії Англії сягають значно далше ніж 16-те століття. В 1284-ому році містечко Cambridge складалось з кількох хаток та однієї церкви. А сьогодні воно одно з найславніших міст в Англії. Довкола нього, починаючи саме в цьому році, почали будуватись різні коледжі: королівські, релігійні, світські, на 14 студентів та на 300 студентів. Cambridge університет складається з 24-ох коледжів — з деяких будинків залишилися тільки поважна купа каміння, а інші стоять гордо, ледве пошкоджені численними століттями. Університет розлогий, покриває милі терену та творить своє маленьке містечко. Одне, що свідчить про великий обсяг університету це саме річка Кам, яка спокійно вужем в'ється поміж будинками, бібліотеками та студентськими гуртожитками. Де-не-де заокруглені мости, покриті делікатною різьбою, лучать зелені береги річки, а плакучі верби низько клоняться перед студентами на плас-

*Річка Кам, яка пливе через Кембридж
Cam Creek at Cambridge University*

ких канойках, які безтурботно плывуть по ледь рухомій воді. Дивлячись на цю красу довкола мене я жалувала, що за кілька тижнів мушу вернутися до своєї школи в Нью-Йорку. Та може так і краще, бо кому хотілося б учитися в бібліотеці, коли Кам та верби та ясне сонце такі привабливі.

Покинувши Cambridge, ми верталися до Лондону крученими доріжками, обминаючи головні дороги. Це дало нам змогу поглянути на красу англійських сіл, які інколи протиснулися поміж двома горбами, а часом розложилися вигідно посеред широких рівнин. Ці маленькі села зі своїми барвистими городами, які обводили низькі білі хатки з солом'яними стріхами, видавали з себе чарівну, казкову атмосферу. Мені здавалося, що наш переїзд через ці села в гуркотливій автобусі якось порушував їх скромність та природність, саме те, що місцеві жителі намагались зберегти в теперішньому світі.

Хоч уже смеркало ми ще затрималися в місті Рочестер, яке здобуває славу за свою норманську, середньовічну катедру. Ця катедрал часто згадана в творах англійського письменника Дікенса, який перевів свої перші та останні дні життя недалеко. Нас провадили дорогами де Діккенс ходив та в його улюблені місця. Різні постаті з його новель: David Copperfield, Scrooge, Oliver Twist ввижались мені яскравими та невимовно живими, коли я ходила кроками їх творця.

Повернувшись до Лондону, ми зразу пішли на розвідку, шукаючи цікавих місць на оглядини. Перша наша знахідка була палата королеви Матері. З вулиці будинок виглядав так, як його сусіди: високий, темний та простий. Та коли ми зайшли в середину через вузький провулок, ми опинилися на відкритім дворі, а в кожних дверях стояли два королівські сторожі. Це була моя перша зустріч з цими чоловіками в червоно-чорних мундирах, і можете уявити мою приємність, коли я побачила, що ми натрапили на церемоніальну зміну сторожі. Струнко, праворуч, до звіту глянь — так як наші пластуни, вони все виконали прецизно, та парами, однорідним кроком вимаршували на свої пости.

В Лондоні безліч музеїв і часом при кінці втомливого дня мені здавалося, що я перейшла через кожний. Картини, скульптури, експонати пересувались перед моїми очима та зникали в далеких кутках моєї пам'яті. Та одне місце, де я могла пересиджувати днями, була Національна Галерія Ми-

*Стонегенджд
Stonehenge*

стецтва. В ній час посувався вперед картинами мистців — починаючи від старинних ікон, почерез твори Тіціана і Да Вінчі, Ван Гога та Моне, а кінчаючи на модерних крeаціях теперішніх мистців.

Одна з наших експедицій завела нас аж на річку Темз, до славного Tower Bridge. Його два делікатні тереми та вузький прохід, що їх сполучає, є атракцією для глядачів Лондону. Напроти Tower Bridge стоїть Tower of London, покриваючи 18 миль землі. Його збудував William the Conqueror, щоб захищати місто Лондон, та згодом це стало місцем ув'язнення або смерти визначних постатей англійської історії: другої та п'ятої жінки короля Генріха 8-го, Анни Бoleйн та Катерини Гавард, Єлисавети 1-шої, Sir Thomas More та безліч інших.

Хоч в Англії майже всюди старе стоїть поруч нового, є одне місце, де здається, що час став нерухомо в 1300 році перед Христом, де одинока пригадка теперішнього часу це велика, сіра паркова площа, заповнена автобусами, які привезли туристів оглянути цю загадку. Я говорю про Stonehenge. Скрутивши з головної дороги ми їхали кілька миль порожньою доріжкою попри пусті висохлі поля та ніжно-заокруглені гори. Вже здалека було видно темні кам'яні форми уложені в коло посередині рівного поля. Ми приїхали на місце коли сонце зайшло і ледь - помітна мряка осіла на Stonehenge, надаючи всьому таємничу атмосферу. Коли додати до цього, що дослідники ще до сьогодні не знають причини, чому це було побудоване то по мені дійсно пробігло почуття чогось нереального, чогось зловісного. Є різні теорії що до функції цієї будівлі. Одні знавці твердять, що це був храм сонце-поклонників, бо в найдовший день в році, 21 червня, сонце світить через вхід на саму середину. Інші думають, що Друїди побудували Stoneh, священики Англії та Франції, які жили два або три століття перед Христом. Та це все тільки теорії і мабуть ми ніколи не дізнаємося які церемонії справді діялися в доісторичних часах між цими кам'яними сторожами.

Англія це країна контрастів і кого цікавлять старинні історичні пам'ятки або Picadilly Circus, схожий на Нью-йоркський Greenwich Village першорядні крамниці, які обслуговують перебільшено штивну клієнтелю або славні торги Портобело дороги, схожі на Нью-йоркську Orchard Street гучні, рухливі вулиці Лондону та настроєві, спокійні краєвиди сільських місцевостей, це все напевно там знайде.

КУЛІНАРНА СОНАТА

Я йому зварю тапіоку... Він такий добрий — ані разу ще не нарікав, що я йому так рідко варю. Він собі здає справу з того, що жінка не прикована до печі і що жінки місце не лише в кухні. Світ широкий, а кухня — це попросту чотири стіни... Всі знають, що жінку не втихомирить таке мале, неважливе місце... Хоч не кажу, що не люблю варити. Лише вчора спекла йому такий торт, що рідко кому такий і вдається. Мені не вдалося... Але яка різниця... Ну, певно... трошки впав, трошки кривенький, трошки сиренький, але я, вихована в університеті, логічна, покрила його так гарно масою, що ніхто й не зауважив. А як вкраяла кусочок і видно було закалець, то я йому сказала, що то не закалець, а від страшної вогкості в кухні... І, повірте чи ні, з'їв, і ще й з смаком... Досить цього мудрування... до роботи... Незабаром приїде, а я ще навіть і не почала... Баняк невеличкий... На двох багато не треба. Модерній господині так легко — лише прочитає напис на коробці і з неї стає знавець-кухар. Ну, і що з цими яйцями?... Ніяк не б'ються так, як мають. Нічого, вапно ніколи нікому не пошкодило. Навпаки; добре на зуби... Незважаючи на те, що на пакунку пише сипати лише дві ложечки сирівця, я думаю, що це помилка. Всиплю два горнятка. Як можна двох нагодувати тільки двома ложками? Я не Христос... Щось не мішається, це щось наче цемент... Але, це нічого, розігріється і все буде в порядку... Ува, попеклася... І що з цєю ліччою??.. Чого вогонь такий гарячий?... Не розумію чого господині так нарікають... Аби всіх робота була така легка і без комплікацій. Але він втішиться, хоча я знаю, що вповні не оцінить мою працю... Пам'ятаю випадок, коли я йому пришла гудзик... Досі не розумію чого він так розлютився коли, вбравши сорочку, зауважив, що гудзик з того боку, де дірки... Телефон, мара... — О Настю, це ти... Так, я знаю, що я звільнена, без кайдан, але я люблю варити... так легко... Ти що??! Спалапила телевізійний обід і він нарікав???!? Нехай буде радий, що йому не подала ще заморожений разом зі свічкою. Тоді міг сам його розморозити... Слухай, покличу пізніше... Біжу до кухні... Ова, а це що?... Знаю, що цього року сніги великі, але на підлозі в кухні!??... В мене вікно закриті... Ух, та це ж тапіока... І хто б повірив, що з двох горняток стільки її навариться...? А це що? Діти сусіда машерують сюди — тепло вбрані, з лопатами в руках... Ні, ні, не треба мені згребти сніг... Дякую... І хто то так наді мною знущається?... Бровку, не лізь до того... І що ти зробив? Тепер в тебе цілі білі лапи... Я це ніколи не попрячу, а він вже ось-ось в двері... Ну, як на злість, і знов телефон... Та Настя деколи причепиться, як реп'ях до кожуха... — О, це ти? А я думала, що ти вже в дорозі. Я маю для тебе дуже цікаву несподіванку... О, ти не прийдеш... Тебе ще від учора живіт болить? Цікаво, чого ти найвс...

РОЗВ'ЯЗКА З ПОПЕРЕДНЬОГО ЧИСЛА

1. Око. 2. Сором. 3. Параван. 4. Посвята. 5. Наречений. 6. Зелений. 7. Гірники. 8. Жакет. 9. Том.

На місці хрестиків: Кравченко

НІЧ НА ЦВИНТАРІ

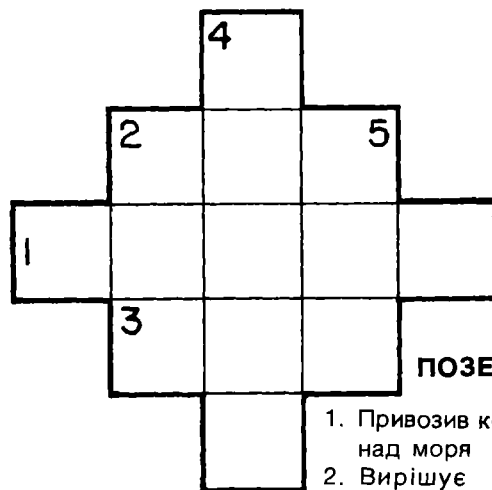
З кожним ударом землі по домовині, моє серце мліє. Я пробую якось їм дати знати, що я ще живу, але не можу — я спаралізована.

Це все почалося в моїй лябораторії. Ми робили досліджування про посмертне життя. Але щось пішло не так, і це закінчилося несподівано — на цвинтарі.

Надходить ніч ... Я вже піддаюся; коли раптом... Ні, це не можливо! Але тут я стою, не під землею, але в брамі цвинтаря. За мною почувся шелест листя. Я обертаюся і бачу... надходить мій давній ніби ворог, ніби приятель Франкенштайн. Він поступає з грізною міною на обличчі. Я втікаю. Але нема куди. З усіх сторін надходить хрипкий сміх. З повітря злітають відьми в довгих чорних накидках вони поволі облітають довкруги мене на мітлах. Я закаменіла та зі страху припадаю до землі. Мені здається, що вже немає для мене виходу. Чарівниці починають зближатися, коли раптом піднявся крик між ними. Вони зі страху попадають в паніку та починають відлітати. До мене підступає маленький зелений чоловік, згорблений майже вдвоє зі старости. Він пробує щось мені сказати, але його голос ламається й він нічого не може вимовити. За старого мавзолея виглядає маленький несміливий душок. З повітря почуваються стогнення й вигуки його сміливіших друзів. Здалека чути виття псів. На мене налітає великий лилик та перемінюється в Князя Дракулу. Я верещу та кидаюся бігти, але спотикаючись на якимсь пам'ятнику, падаю...

Я приходжу до себе в своїм ліжку. Вже рано. Час повертатися до лябораторії. Але тоді нагадую сон... чи це був справді сон? Я рішаю вже не повертатися до цих експериментів, та помалу обертаюся й знова засипляю...

ПОДУМАЙТЕ ВІДГАДАЙТЕ

ПОЗЕМНО:

1. Привозив колись сіль з-над моря
2. Вирішує спори між людьми
3. Міра землі

ДОЗЕМНО:

2. Жіноча організація
4. Український хор в Америці
5. Подарунок

ТІТКА АМЕРИКА

переклад Марії Струтинської

Marie Halun Bloch: Aunt America.

New York: Atheneum 1963

Copyright 1963 by Marie Halun Bloch

Продовження

Старші нараджувалися. Вирішено, що дядько Володко буде тим, хто питатиме за тітку Лідію. По-перше, він був по-міському вдягнутий, а тато не був. А поза тим — ну, не можна було заперечити, що він знав, як поводитися з офіційними особами.

Дядько Володко повів групу до готелевих дверей. В малому вестибюлі ліворуч був кіоск з книжками і листівками для продажу. Просто перед ними була велика клітка з ажурними залізними дверима. Праворуч вузькі сходи вели на вищі поверхи.

З виглядом людини ділової, дядько натиснув гудзик біля залізних дверей. Звідкись з'явився високий, тонкий чоловік з кислим виразом лица. Коли дядько Володко подав йому прізвище тітки Лідії, він потакнув головою, відкрив двері клітки і без слова чекав, поки вони по черзі увійшли. Тоді він також убгався туди, закрив клітку, потягнув якусь ручку і клітка почала підніматися вгору.

За хвилину вона стала, чоловік відкрив двері у вузький коридор. Просто перед ними сиділа при писальному столі гарна, повногруда, темноволося жінка, вона переглянула їх, як вони входили по одному, оціночним поглядом і спитала увічливо по-російському: "Чого ви собі бажаєте?"

Дядько Володко висунувся наперед їхньої малої групи, ступив сміливо вперед, зняв капелюха і сказав по-російському: "Ми прийшли, прошу вас, побачити одну з рідні."

"Прізвище?" спитала жінка, не знімаючи з нього погляду.

Дядько Володко витяг з кишені пальта лист тітки Лідії, ступив ще крок вперед і поклав його на стіл. Тоді він поступив назад і чекав, поки жінка, не поспішаючи, читала, що було на конверті. Вкінці вона підняла очі, її брови стали двома питальними луками, вона повернула листа і спитала: "Мадам потрібна вам?"

Леся глипнула на маму. Що це мало значити "потрібна"? "Потрібна" зовсім не відповідало неправдоподібній радості з приїзду до них тітки Лідії з другого кінця світу, ні тижням напруженого чекання на цей саме момент.

Дядько Володко притакнув пологою і повторив російське слово що означає "потрібна:" "Нужна, пожалуста".

"Я довідаюся, чи мадам може вас прийняти", вона сказала. "Вона може відпочивати, або ж бути зайнята чимось іншим."

Леся знову глянула на матір. Тітка Лідія писала їм, що вона приїжджає спеціально побачити їх. Що ж,

тоді, могло зайняти її так дуже, що могло б перешкодити цьому побаченню? Коли вона глянула на батька, вона побачила в його очах іскорку веселості. В такому моменті!

Жінка повернулася в бік телефона на її столі, підняла слухальце і заговорила. За момент вона сказала "Мадам? якась ваша рідня прибула сюди, побачити вас." Мала павза — а тоді: "Дуже добре."

Ліниво поклала слухальце назад, повернулася до дядька Володка і промовила: "Мадам не є зайнята і прийме вас. Йдіть цим коридором праворуч до кімнати номер сім." Вона посміхалася, говорячи, але ця усмішка чогось зморозила Лесяю. Коли вона йшла тьмяним проходом, Володко і Єлена спереду, Леся могла відчутти погляд жінки на своїй спині. Вона живосилом стримувалася, щоб не обернутися. Стуливши рамена, щоб зробитися як можливо найменшою, вона йшла поміж батьками з колінами, що вгиналися під нею. Татова рука, холодна, як лід, стискала її руку так міцно, що це аж трохи боліло. Вона висунула свою руку геть.

Вони дійшли нарешті до повороту в коридор, а там стояв хтось, обрамований темнавим світлом з вікна при кінці коридора.

М'який голос кликнув: "Роман? Володко?"

Це була тітка Лідія.

Дядько Володко був при ній перший. Він обняв її та поцілував в обидві щоки. Коли він відступив, Леся побачила сльози в його очах.

Коли вперед виступив батько з простягнутими руками, хрипкий схлип раптом вирвався з його уст. Це злякало Лесяю. Плачучи голос, тато держав тітку Лідію в обіймах. Леся була вражена цим до глибини. Ніколи, навіть у найважчих часах, вона не чула, щоб її тато плакав. Але, тітка Лідія плакала також.

Мама підійшла вперед і ніжно поклала руку на батькове плече. "Доволі," вона промовила. "Доволі. Вони почують. Це недобре."

Вкінці тато прийшов до себе. Він відступив у бік і підсунув наперед маму. "Тітко Лідіє", він прошепотів. "Це моя дружина."

Мама і тітка Лідія хвилину дивилися одна одній у вічі, а тоді спокійно обнялися. Єлена просунулася вперед. Тітка нахилилася і всміхнулася крізь сльози. "А це є..?"

"Я є Єлена, тіточко", вона сказала, міцно обнімаючи тітку.

Леся держалася позаду, спостерігаючи все. Але

тепер тато взяв її за руку і попровадив наперед. "А це мусить бути Леся?" спитала тітка.

Леся обхопила раптово така несміливість, що вона не в силі була промовити слова. Але, слів не треба було. Вона опинилася в обіймах тітки Лідії, міцно пригорнута. Тітка пахла ніжними пахощами, не тими квітаними, що продавалися в державних крамницях, а якимись дивно ароматними й п'янкими.

Тітка відхилилася і взяла Лесину руку. "Ходіть до моєї кімнати" — сказала і повела їх туди.

РОЗДІЛ П'ЯТИЙ

В ПАРКУ

Леся не знала, на що насамперед дивитися, на тітку, чи на простору кімнату, куди вона їх впровадила. Підлога була вкрита килимом з великими червоними квітами. Леся боялася б була на нього ступити, але тітка повела її просто через нього до м'якої канапи. Маючи по обох боках Леся й Єлену, вона сіла там.

Коли вони вже всі посідали, дядько Володко промовив. "Ну, як вам подобається наш Київ?"

Тітка Лідія подивилася на нього тверезим поглядом. "Я тільки вчора пізно пополудні прибула сюди. І я не приїхала побачити Київ, тільки вас."

Тепер Леся мала відвагу придивитися до тітки. Хоча в її волоссі шатенки були білі волосинки, у неї на лиці майже не було морщинок. Тільки, як вона сміялася, лінії віяльцем виступали на її скронях, а очі ставали двома блакитними щілинками.

Найдивніша, може, у тітки була її хударлявість. Може вона перейшла якусь недугу? Але її голос, хоч приємний, був сильний. Вона не виглядала, наче б терпіла голод. Навпаки: коли тато, мама і дядько

Володко вели себе стримано вона була у піднесеному настрої.

"Тітко Лідіє," сказав тато, "ми не могли писати тобі всього. Чи ти знаєш, що вони в'язнили мене? І мою дружину також?"

Леся глянула на батька з нехіттю. Він говорив про те, чого вона ніколи від нього не сподівалася. Вона глипнула на тітку, що нахилилася вперед, із серйозним виразом обличчя.

Дядько Володко, нахмарившись, почав вертітися на своєму місці. Мама подивилася на нього і раптово піднялася. Дивлячись значуче на батька, вона голосно промовила: "Такий прекрасний день! Надворі світить сонечко, а ми сидимо тут замкнені. Може тітка Лдія бажала б побачити деякі з наших київських парків. Діти вже неспокійні".

Леся мамина мова дуже здивувала. Вона зовсім не була неспокійна. і спочатку тато був заскочений цією неправдоподібною заввагою. Потім, наче б він зрозумів щось, він також піднявся.

Татка Лідія здавалася так само здивована, як Леся. Але, не питаючи нічого, вона встала з місця, перейшла до шахви в розі кімнати і вийняла своє пальто.

Коли вони вийшли з готелю мама сказала: "Недобре говорити про особисті справи в публічному приміщенні. Стіни можуть мати вуха."

Тітка Лідія подивилася на неї, в її очах було зрозуміння. Але ж, міцно стуляючи уста, вона не сказала нічого.

Повертаючися вправо, вони рушили вперед, Леся і Єлена по обох боках тітки. Коли вони дійшли до звороту вулиці, дядько Володко попровадив їх далі вправо. "Тут є гарний малий парк недалеко внизу вулиці", він сказав.

Продовження буде

НОВІ ВИДАННЯ:

Альманах Українського Народного Союзу на рік 1977. Джерзі Ситі, Вид-во "Свобода", 1977. 169 стор.

Демус, Володимира
На людських озерах. Поезії. Нью-Йорк-Чикаго, В-во Нью-Йоркської групи, 1977. 86 стор.

Дівча воду брало. Музична ілюстрація; Ох, серце, ти серце. Естрадні мелодії. До слів В. Софронова Левицького. Торонто, Театральна бібліотека, 1976. 31 стор.

Вячеслав Васківський, 1904-1975.
Біографічний нарис. Філядельфія, Об'єднання Мистців українців в Америці, 1976. 12 стор.

Жижка Марія.
Свята земля. Репортаж із подорожі. Англія, Накладом автора, 1977. 128 стор.

Ізарський, Олекса.
Полтава. Роман, Мюнхен, "Сучасність", 1977. 432 стор.

Климовський, Ярослав.
Електра. П'єса (за старогрецьким мітом у 2-ох картинах з прологом) Брюссель, Вид-во Центральної Управи Спілки Української Молоді, 1976. 24 стор.

Кузьмович-Головінська, Марія
Чужиною. Спомини, Торонто, "Добра книжка", 1977. 159 стор.

Кюнці, Стенлі
Вінок цей, небезпека. Вибрані поезії. Упорядкував і переклав Б. Бойчук. Нью-Йорк, "Сучасність", 1977. 80 стор.

Лавренко Мих.
Щедрий Вечір. Збірка оповідань з життя. Новий Йорк, 1976. 249 стор.

Лисак, Леся
Замок на вулиці Мейн. Оповідання.

Торонто, "Гомін України", 1976. 186 стор.

Мірчук, Петро.
Коліївщина. Гайдамацьке повстання 1768 р. Нью-Йорк, НТШ, 1973. 319 стор.

Попович, Володимир.
Ніна Левитська, 1902-1974. Філядельфія, накладом Відділу ОМУА, 1976. 14 стор.

Фоменко, Микола.
Верба. Слова Степана Сороки. Для жіночого голосу в супроводі фортепіана. Нью-Йорк, Вид-во УМІ, 1976. 8 стор.

Shovk, Petro. Comp.
Victim of Soviet Psychiatry. Published for Helsinki Guarantees for Ukraine Committee. Baltimore, Smoloskyp- publishers, 1977 22 p.

Terelya, Yosyp.
Notes from a Madhouse. Trans. by Bohdan Yasen. Baltimore, Smoloskyp, 1977.

Молодиця з Брустур в завсіднім літнім убраню
A young woman from the village of Brustury in everyday summer dress.

Старша жінка з Брустур в святочнім літнім убраню
An older woman from the village of Brustury in a festive summer costume.

НАША ОБКЛАДИНКА

І знову ми повертаємося до "Гуцульщини" — п'ятитомового твору Володимира Шухевича. Згадували ми про цю книжку та цитували уривки з неї в "Нашому Житті" за травень 1976 р.

Тепер перед нами перший том "Гуцульщини" виданий у 1899 році. У вступному слові автор пише, що

працював над збіркою матеріалів для цієї праці впродовж 20 років. Усі знімки робив (за малими винятками) сам. І ми можемо уявити собі, як він їздив переважно кінями, а, може, і мандрував пішки з важкою камерою, скляними фотографічними клішами від села до села. Записував, нотував, а теж збирав предмети гуцульського виробу, одяг, ужиткові предмети. Усе те зберігалося частинно в Національному Музеї ім. Митрополита

Шептицького у Львові. Частинно залишив у себе Володимир Шухевич.

Частину знімок, які дотичать одягу, містимо не тільки на обкладинці, але і на сторінках цього числа. Вибрали ми одяг, бо в'яжеться ця тема із тим, що приготує наш Український Музей для нової виставки, якої темою є тканини та одяг.

Український одяг дуже й дуже різномірний. Не тільки кожна область

Закосичена дівчина з Ростік. "Дуди" богато вишивані.
A girl with an elaborate hairdo. The sleeves (dudy) of her shirt are richly embroidered

Жінка з Яворова в перемітці перев'язаній квітчастою хусткою
A woman of Yavoriv in her headdress.

Назви гуцульських одягів подаємо за оригіналом: "Гуцульщина" Володимира Шухевича. Том I.

Молодиця з Ростік в святочнім літнім убраню
A young woman from the village of Roztoky in a summer festive costume.

Молодиця з Брустур у перемітці
A young woman from the village of Brustury in her headaddress (peremitka).

чи частина України мала свої особливості одязі, у способі в'язання хусток, в опоясуванні крайками чи поясами. Такий чи інший одяг залежав від географічних умовин, праці і матеріалів, якими розпоряджали мешканці. Ось і сам Володимир Шухевич говорить про те, що "відповідно природі Гуцульщини достроюють її мешканці

свою ношу мальовничо; надто мусить бути убране Гуцулів легке і коротке, бо їм приходиться заєдно перелазити ворине, штрикати почерез потоки, спинати ся д'горі, всідати на коня, кермувати на тратвах і т. п."

Але помилявся б той, хто думав би, що в усіх селах Гуцульщини носили всі однаковий одяг, однаково

чесалися, вживали однакових взорів та кольорів до вишивок.

Не забути мені свята Спаса в Космачі перед самою війною. Тоді то сходилися до Космача з усіх усюдів, навіть з Буковини, гуцули у своїх святкових убранных. І якраз по кольорах фоти, по кольорах і взорах вишивок та всяких додатках вони

Дівчина з Яворава у святочнім кептарі і уплітках
A girl of Yavoriv wearing a festive sheepskin sleeveless jacket (keptar) and a head-dress of braided wool (uplitky).

Молодиця з Брустур. "Дуда" багато вишивана.
A young woman from the village of Brustury with the sleeves (dudy) of her shirt richly embroidered.

вміли відрізати, хто звідки. І ось гордий космацький газда, з яким поверталися ми до пластового табору, ідучи вузькою стежкою-плаєм, оглянувся вниз на громадку людей під церквою та й з гордістю сказав: "Усі красні, але наш космацький одяг це як "цвіт серед трави". І так або подібно думав, мабуть, кожен із присутніх про свій стрій, бо для кожного цей з його села був найкращим.

Яка ж шкода, що не маємо такого багато матеріалу з інших околиць і сторін нашої барвистої України, і як добре, які вдячні ми Володимирі Шухевичові, що він не жалів труду і коштів та збирав упродовж років інформації й описи не лише одягу, але й усіх ділянок культури та побуту гуцулів.

Має він, очевидно, послідовників, етнографів, які студіюють і опрацьовують усі області нашої країни. Маємо їх і тут. Згадаємо хоча б Стеллю Варнік, яка в далекому стейті Вашингтон, у місті Сіетл, зацікавилася українським одягом. Студіюючи в уні-

*Kenmap i ubip голови
Headdress and sleeveless
jacket (keptar) elaborate*

верситеті "костюмологію" вона свою магістерську працю посвятила українському одягові, а опісля зосередилася на гуцульському, бо мала близько, у Ванкувері, збирачів, які доставили їй матеріялів для цієї праці. Таким був проф. Гуцуляк, який недавно помер, залишивши велику збірку гуцульського мистецтва. Про Стеллю Варнік, яка приїжджала до Нью-Йорку, і про її працю напишемо ще докладніше. Тепер тільки згадуємо її як ту, яка, ідучи за голосом крові, поцікавилася культурою гуцулів, спеціально гуцульського одягу, але в пов'язанні із побутом і життям.

У цьому ж числі даємо нотатку про книжку Катерини Матейко про український одяг. Як сказано, в'яжемо ці теми з виставкою в Українському Музеї, яка буде відкрита якраз у місяці жовтні.

У. Л.

"Гуцульщина" В. Шухевича, том I, розділ VII, стор. 120, Гуцульська ноша. зберігаємо мову оригіналу.

ОКСАНА ЛУКАШЕВИЧ-ПОЛОН

РЕФЛЕКСІЇ ПРО ВЕНЕЦІЮ

Напередодні нашого від'їзду до цього казкового міста, Венеції, я живу ще й досі споминами, колись там пережитих хвилин... І саме тому хочу поділитися з вами, моїми думками-рефлексіями про чар цього міста, який і досі зберігаю, як скарб, в своїй серці...

Венеція, це, здається, єдине у світі місто із своєю специфічною індивідуальністю. Мерехтливі безшумні канали, романтичні пісні гондольєрів, розкішні палаци, які немов вдивляються у свої відбитки в тихих водах, несуть нас із собою у спомини давно-минулого... Великі будівлі зі спокоем та байдужістю глядять на цілі покоління, які ось тут, попри них перепливали цими тихими водами, на протязі століть...

Венеція живе своїм власним, питомим життям почерез віки... Вона все та сама! Чи в таємничих лягунах ночі, чи в блискучих ранках сходячого сонця! — Вона все та сама в сміху-радості, чи в плачі-зітханні...

Існування Венеції протягом п'ятнадцятьох століть, створило її давню та оригінальну індивідуальність! Вона залишиться живою в людській пам'яті навіть тоді, коли б щезла в пісках та водах лягун...

В ній є завершена не лише артистична, але й романтична цілість! — Це краса, на яку можемо дивитися, як на завершену цілість, яка приваблює своїм вічним чаром... Давнина у Венеції проіснувала незмінною до наших днів!

І саме у Венеції можна відчути подих іншого світу, якого не відчувається в жадному європейському місті! Поспішному подорожникові, Венеція дасть змогу доторкнутися тільки до свого зовнішнього поверховного вигляду. Та мандрівникові, що намагається цілою душею вглибитися та пізнати минуле Венеції, вона відкриває таємниці свого минулого.

Не диво, що перші поселенці, втікаючи перед жахіттями Аттилі та гунів у п'ятому столітті, вибрали собі це місце серед води, як свій життєвий простір, місце, що мало дати початок існуванню цього чарівного та таємничого міста Венеції.

Венеція стає багатою та незалежною. В часах раннього середньовіччя розростається в могутню морську потугу, стаючи пострахом для своїх сусідів...

Сьогодні кожний відвідувач Венеції, може знайти пару кроків від гамірного руху головних доріг міста, тихі та спокійні вулиці-канали, де справді душа середньовіччя ще живе, де існує ця духовна та мистецька столиця із своїми невичерпаними скарбами минулого!

Чи ж дивно, що Венеція манить нас, ще раз повернутись до неї! Повернутись не чужинцями, але знайомими, щоби знов поглянути на величаві традиції минулого!

Наша мрія стала дійсністю, коли одержали стипендію на продовження наших докторських студій з ділянки філософії і естетики у Венеції...

І залишиться Венеція сама для себе... Як існувала, так далі буде існувати для себе... Є столицею без країни... Володаркою без імперії...

Вісті з Централі

ДЛЯ ЗАБЕЗПЕКИ ЖУРНАЛА "НАШЕ ЖИТТЯ"

заплановано в США

Запасний Фонд у висоті 50,000 дол.

ЗА М. ЛИПЕНЬ І СЕРПЕНЬ ЗЛОЖИЛИ:

Окружні Управи і Відділи США	36,771.28 дол.
Поодинокі особи	6,804.39 дол.
Разом	43,575.67 дол.

ПОДБАЙТЕ ЗНОВ ПРО ВІДПОВІДНИЙ ДАТОК!

НА ЗАПАСНИЙ ФОНД "Н. Ж." ВПРОДОВЖ М. ЛИПНЯ І СЕРПНЯ 1977 Р. НАСПИЛИ ТАКІ ПОЖЕРТВИ:

ВІДДІЛИ США:

66 дол. — 69 Відділ — Льюїс, О.
28 дол. — 103 Відділ — Гемпстед, Н. Й.
15 дол. — 29 Відділ — Чикаго
10 дол. — 24 Відділ — Елізабет
10 дол. — 43 Відділ — Філядельфія

Пожертви проголошено в липні "Замість квітів"

разом 129 дол.

ЗАМОВЛЯЙТЕ ВИДАННЯ США

UNWLA
108 Second Ave.,
New York N. Y. 10003

Ціна з пересилкою

3. Терлецька — Українські Страви	7.50 дол.
Рідна Пісня — співаник	4.25
Альбоми взорів до вишивання — серія 1, 3, 4, 5 по 3.75	
Пам'яткова Книжка XVII Конвенції США	3.25
Відзначки США	3.25

ПООДИНОКІ ОСОБИ:

25 дол. — Катерина Сенчишок — Кінона, Вискон.
25 дол. — Я. і Я. Панчуки — Чикаго
11 дол. — Фаліна Кульчицька — Дітройт
10 дол. — Н. Костик — Наяк — Нью Джерзі
10 дол. — Надія Мандрусак — С. Орандж, Н. Дж.
по 6 дол. — Марія Іваськів — Гансвіл, Ал., Ольга Решетило — Ліма, Огайо, др. Марія Танчак-Дицьо — Майн
по 5 дол. — Теодозія Пришляк — Нью Джерзі, Оксана Ткачук — Воррен, Міч.
3 дол. — Зеновія Зарицька — Плейю, Н. Й.
по 2 дол. — Катерина Бурко — Парма, О., Ірена Гнатів — Йонкерс,
по 1 дол. — Ольга Карван — Філядельфія, Євгенія Періг — Аллентавн
35 дол. — пожертву проголошено в листі "Подяк"
25 дол. — пожертву проголошено в листі "Замість квітів"

разом 178 дол.

Поля Книш фінансова референтка

НАЙКРАЩИЙ ДАРУНОК

під ялинку, з нагоди іменин, уродин та інших передплата "НАШОГО ЖИТТЯ"

Замовлення проситься слати враз із передплатою на адресу адмін історії "Нашого Життя", подаючи докладну адресу в англ. мові, та місяць від якого почати висилку журналу.

ДО ВІДДІЛІВ США

Приходить пора влаштування різдвяних Базарів, які можна дуже добре використати для пропаганди приєднання членок. Приготовляючи столи з різними експонатами, приділіть один на брошури США, історію США, "Наша Життя" та музейні брошури. В розмовах старайтеся зацікавити відвідувачів працею та ціллями США.

Ірена Кіндрачук
організаційна референтка США

НА СТИПЕНДИЙНУ АКЦІЮ США

ВИПЛАТИЛИ В ЛИПНІ 1977 Р.

По 325.00 дол.:

Мгр. Теодот Школьник, Чикаго (доповнення стипендій на 1977 р.)

По 200.00 дол.:

Оксана Шумило, Бетан 4-та вплата на стипендії; 1 Відділ США, Нью-Йорк.

По 150.00 дол.:

71 Від. США, Джерзі Ситі (В пам'ять бл. п. Михайла Мацяха)

По 75.00 дол.:

Л. і Е. Гнатіві, Міделтан (доповнення стипендій, через 89 В. США)

По 45.00 дол.:

Інж. М. Савчак, Бруклін (Рата, через 64 Від. США) Н. Н. Через 82 Від. США, Нью-Йорк

По 40.00 дол.:

Осипа Черник, Кергонксон (Рата через 89 Від. США)

Разом 1080.00 дол.

ВИПЛАТИЛИ В СЕРПНІ 1977 Р.

По 200.00 дол.:

Др. Петро і Софія Гулик, Джірд

По 150.00 дол.:

Марія Карман, Валінгфорд

По 100.76 дол.:

Мирон Лапка, Австралія

По 75.00 дол.:

Марія Галій, Вайнленд — зі збірки в 6-й кл. Р. Ш. у Філядельфії.

Разом 525.76 дол.

УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ У КРИВОМУ ДЗЕРКАЛІ

Мотто:

Оса та бджола (байка)

Оса хвалилась: на бджолу я схожа

Не гірше від бджоли жалом пігнуть я можу

Бджолину славу перейму колись.

А пасічник: жало не допоможе,

Ти не жалом, а медом похвались.

(Гумореска — діалог)

— Галло!... О, добридень, пані Одарко! Я ж вашого голосу вже віками не чула, а так люблю з вами поговорити. Так сказати б, "тільки між нами і телефоном". Можна навіть дещо контроверсійне сказати — ви розумієте, правда?

— Я вже багато разів дзвонила, пані Мелясю, але вас годі дома застати.

— Де ж я можу дома сидіти, пані Одарко. Все якесь засідання. Бо то знаєте: Союз Українок, Пластприят, Батьківський комітет Школи українознавства. Добре, що бабця може з дітьми залишитися. Вони вже, правда не маленькі, але завжди краще.

— Знаю, знаю, пані Мелясю, ви дуже діяльні. Як ви даєте собі з тим усім раду?

— Та знаєте, якось даю. В Батьківському комітеті, на щастя, рідко сходини, але йду обов'язково, щоб їх трохи розуму навчити.

— Кого їх...? Батьків?

— О, ні, вчителів! Як вони тепер дітей вчать! Та що казати вчать-мучать! Сидять по три місяці на "Полку Ігоревім" і не можуть ні до чого іншого дійти, бо вже нема часу. Хоч мої діти вже великі, але йду до Пластприяту помігти, бо ті молоді мами і не вмівають і не хочуть зайнятися ніяким буфетом. На Союз Українок вже мало часу остається, а там зрештою все якась "драчка", як не на базар, то на буфет. А мій чоловік професіоналіст, тож на їхні сходини випадає мені все щось зробити. А в СУА тепер ще з тим Музеєм подуріли. Купуй цеглину, вступай в члени тої якоїсь кооперативи, та ще що. Алеж що я вам голову морочу Союзом Українок! Ви ж не союзнянка!

— О! ви помиляєтеся, пані Мелясю, я вписалася до СУА.

— Так? а що ж це сталося? Ви так зарікалися, казали, що там тільки треба торт пекти та стояти під церквою, щоб збирати на суспільну опіку.

— Так, то правда, я боялася, але признаюся вам, що я колись належала до СУА, але одна пані у Відділі мене образила і тоді я виступила і ще в таку лють попала, що перестала передплачувати "Наше Життя". Але тепер подумала собі, що СУА не винен у тому, що одна з членок нечестна, і рішила вступити до СУА. А ще тут відкрили Музей і це вже мене зовсім переконало. Бо це ж досягнення. Я тепер горда, що належу до СУА.

— О, вибачте, пані Одарко, ви хіба жартуєте. Я того по вас ніяк не сподівалася.

— Чого саме?

— Та як "чого"! То вам подобається Музей? Ви хіба його не бачили. Де він приміщений? На "давнтавні"! Що в ньому є? Кілька старих сорочок, крайок та подертих килимів. Могли їх хоч попідлатувати. З чим то було відкривати

Музей? Пустка, а ще вияснюють, що це згідно з приписами! Нехай подивляться на Метрополітан Мюзеум! Нехай навчаться! То є музей!

— Пані Мелясю! Невже ви вже не живете на "давнтавні", що так його знецінюєте!

— Я не випровадилася, але що це має спільного з Музеєм?

— Я зрозуміла, що ви проти "давнтавну", бож кажете що це не місце для Музею. А це ж український центр. А чи ви знаєте, скільки коштувало б приміщення Музею на "аптавні"? Скільки б треба кожному з нас дати на це грошей?

— Ну, то ви вже знову про гроші. Це вже мене прямо дратує!

— Залишім гроші. Але коли порівнюєте наш Музей до Метрополітального, ви знаєте, скільки він має меценатів та добродіїв? Побачимо, як багато їх знайдеться серед наших професіоналістів. На основуючих зборах щось не видно їх було, в кожному разі як і були, то небагато. Звичайно зрештою так буває, що люди з грішми довше думають, де їх примістити. Бідніші скоріше поділяться, чим мають. Прикладом можуть бути союзнянки. А чи ви були на тих зборах?

— Ще раз повторю вам пані Одарко, що я була в Музею тільки раз і переконалася що нема там на що дивитися.

— А на великодній виставці ви не були?

— А хіба я писанок не бачила? Таж їх уже всі пишуть. А чи не бачила паски, або короваю? На одному весіллі, на якому я недавно була, на кожному столі був один коровай, а крім того "веддінг кейк", знаєте — весільний торт.

— А те, що виставку відвідало понад 2 тисячі гостей, про що писала преса, вас не зацікавило?

— Читала, читала, а якже. Але це ж переважно чужинці. Я й дивувалася, що їх обходять писанки чи паски!

— Пані Мелясю, вам справді тяжко догодити. Свої, на вашу думку не мають на що дивитися, а чужих не треба. Свої, як ви, не хочуть піддержати Українського Музею, а цих дві тисячі глядачів це ж прихід. Добре, що чужі дали заробити, бо, як видно, на своїх годі числити.

— Що ви так цього Музею причепилися і так його хвалите? ви не знаєте, що Центральна СУА зробила з нього кооперативу.

— Яку кооперативу? Ви хотіли сказати корпорацію. Я була на зборах, бо вважаю, що треба усім громадянам піддержати Музей, то й вписалася в члени.

— О! мене між членами не побачите. Віддали Музей громадянству, нехай собі тепер голови мастять!

А союзнянки це не громадянки? Ви самі повинні вписатися та інших притягнути.

— Ще чого не стало! Зрештою, що в мене нема часу.

Докінчення на обкладинці

Світова Федерація Українських Жіночих Організацій

ДВАДЦЯТДЕВ'ЯТИЙ РІК ВИДАННЯ

ЧИСЛО ДЕВ'ЯТЬ

ШІСТДЕСЯТИЛІТТЯ

Шістдесят літ тому український народ отрясся з кількасотлітньої неволі і повним голосом заявив своє право на самостійне життя. Ці роковини кажуть нам знов призадуматись над тим шляхом і його перспективою. Наближаємось до вшанування їх, що проходитьиме в різних середовищах.

Впродовж шістдесятьох літ переживали ми великі взлети й упадки. Був це знаменний шлях ставання нації, доповнювалось і завершувалось те, що було ще неусвідомлене чи незріле. Згадаймо створення і ріст Української Автокефальної Православної Церкви і відродження 20-тих років у ділянках літератури, мистецтва й театру. Розгляньмо зріст українського націоналізму на західних землях, що перетворив поставу народу і створив його героїчне військо — Українську Повстанську Армію!

Ще більші удари готувало нам оце 60-ліття. Сама поразка наших визвольних змагань залишила глибокий слід. Скоро виявилось правдиве обличчя окупаційних режимів. Показовими процесами знищено культурну верхівку України, жорстокою кампанією підкопано українську православну церкву і знищено духівництво. Штучно викликаний голод потряс українським селом, основою української нації. 2 світова війна прокотилась по землях України, як лиховісна буря, відкриваючи старі ушкодження й завдаючи нових. Вона ж дала почин до великого ісходу, що позбавив країну її кращих сил, як людських так і матеріальних.

В горнілі того 60-ліття кувалось також життя українського жіноцтва. У взлетах і катастрофах українського народу співтворцем і учасником була

українська жінка. Та вона, співтворець і сторож домашнього вогнища ще була особливо вражена усіми потрясеннями того часу. Експерименти з перетворенням родини, відповідальність жінки і дітей за переконання чоловіка, матеріальні нестатки — все те відбилось на її становищі і підкошувало її життєві сили.

Однак український народ перетривав. У другій половині 60-ліття життя його проходило на двох площинах — на материку й на еміграції. Ці два напрями перекликались. Що більший натиск окупаційного режиму, то більший опір ставили йому край і еміграція.

Природним висновком того 60-літнього змагання є об'єднання сил. Вже 30 років тому об'єдналось у тому напрямі українське жіноцтво, створивши Світову Федерацію Українських Жіночих Організацій. Нелегкий був її шлях та й досі вона не осягнула ще повного згуртування сил. Та доказом її росту був III Світовий Конгрес СФУЖО разом із його гаслом — "НАША ЄДНІСТЬ, ПРАЦЯ І МОЛИТВА для нескореної УКРАЇНИ". Це був перегляд усього, що українське жіноцтво осягнуло — з поглядом, зверненим на рідні землі.

Осягом цього 60-ліття є також Світовий Конгрес Вільних Українців. В рамках тих роковин він обходитиме своє 10-ліття. У цьому короткому часі він переживає початкові труднощі, але вже має поважні осяги. Починається підготовка до III Світового Конгресу, що кине нове світло на шлях, що перед нами.

ВІДЗНАЧЕННЯ ЖІНОК

Д-р Марія Овчаренко, професор чужих мов при "Істерн Ілліной Юніверситі", дістала призначення сенату факультету за ведення своєї праці. Це відзначення включає стипендію 500 дол. Вона була однією з двох відзначених того року.

Валерія Касюрак обрана членом Ради Правителів Віндзорського університету на трирічний реченець. Університетську освіту здобула у Віндзорі і Лондоні, а тепер працює ексекутивною консультанткою асекураційного підприємства.

Заходами Учительської Громади у Клівленді відбувся ювілей 50-ліття вчительської праці **Олени Дуб**. Починаючи вчительською працею на рідних землях через школу українознавства у Клівленді стала згодом інспектором шкіл українознавства при Шкільній Раді УККА.

РІДНА ШКОЛА В БРАЗИЛІЇ

Під таким заголовком появилось у нашій пресі звітження, яке описує відкриття нового приміщення школи українознавства у Курітібі, Бразилія. Будинок уфундував Хліборобсько-Освітній Союз, школа є під зарядом Українсько-Бразилійського Клубу. Але нею опікується Організація Українських Жінок при ХОС. Тому школу відкрила голова ОУЖ Євгенія Бовкаловська-Мазепа, згадуючи у своїй промові всіх, що впродовж довгих літ провадили українознавство. Інавгураційну стрічку перетяла Ольга Горачук, яка тоді була заступницею голови СФУЖО в Південній Америці. Її покійний чоловік Ілля Горачук був опікуном Рідної Школи. Школа має тепер в своєму розпорядженні чотири простори класи і залю для імпрез.

АРХІВ АСОЦІАЦІЇ ЖУРНАЛІСТОК

Асоціація Українських Журналісток, яку засновано при СФУЖО у 1959 р. (давніша назва — Секція Українських Журналісток) має свій гарно упорядкований архів. Його зміст складається з різномірних документів, друків і вирізок, що свідчить про діяльність жінок-журналісток.

Архіваркою впродовж 17 років була і є Іванна Зельська у Вінніпегу. З великою дбайливістю взялась вона до того діла, випрацювавши свою власну систему збирання і зберігання матеріалів. Розпочала вона цю архівну роботу від встановлення окремої течки для кожної членки Асоціації. За її пляном мав там бути життєпис даної людини, бібліографія її писань і по змозі вирізки біжучих друкованих статей і новинок. Досконало не вдалося всього впорядкувати, однак більшість течок уже має той зміст.

Згодом виявилась конечність зберігати всю жіночу пресу. В тій цілі стали складатися жіночі журнали і сторінки наших тижневиків. Журналівмісячників маємо три, а з додатком кварталників і бюлетенів разом дев'ять. Жіночих сторінок було у свій час 11, тепер є 6. Рік за роком це дало поважну збірку друкованих матеріалів.

Окрему категорію творять запрошення, програмки, летючки. Також заведено течки для писань жінок, які

не є членами Асоціації. Врешті треба було збирати також усе, що пишуть про жінок в українській пресі. Це все виповнило 23 пачки впорядкованого матеріалу. Такої кількості вже не можна було переховувати в приватному домі.

За згодою почесної голови СФУЖО С. Савчук і голови Асоціації Леоніди Вертипорох І. Зельська звернулась до Державного Архіву в Оттаві і там погодилась цю збірку прийняти. Архіварка затримала лиш течки членок Асоціації, щоб дальше доповнювати їх біжучим матеріалом. Існує також сховок листування, обіжників і правильників Асоціації.

МОЛОДІ АДВОКАТКИ

Наша преса принесла вістку, що в червні ц. р. закінчили студії дві молоді українки. Першою з них є др. Дарія М. Стець з Міннеаполісу. Здобувши звання бакаляра в політичних науках у Мідлбері Коледжі у Вермонті вона закінчила правничий факультет Католицького Університету у Вашингтоні.

Рома Романяк з Вінніпегу здобула ступінь бакаляра у Манітобському університеті, а потім закінчила правничі студії там же. Вже розпочала адвокатську практику у великій адвокатській фірмі у Вінніпегу.

Лесі Трипупенко, кралі української преси, обрані на Балі Преси 1974 р. пересилаємо найширші побажання з приводу її одруження з п. Олександром Долинаєм.

Управа СФУЖО

НОВА МУЗЕЙНА ЗБІРКА В АНГЛІЇ

Дня 5 червня 1977 р. в Олдгамі відзначено 30-ліття поселення українців в Англії. З тієї нагоди відбулось відкриття музейної збірки й архіву українського поселення. Ініціаторкою і впорядником збірки є Катерина Починок. Збірка обіймає: гроші з часів Української Народньої Республіки, прапори, ляльки, матеріали з імпрез а також багато вишивок і дереворізьби. Є великий архів видань українського друкованого слова. Збірка є власністю Товариства Українських Жінок ім. Олени Теліги.

8 З'їзд ОБ'ЄДНАННЯ УКРАЇНОК БЕЛЬГІЇ

Дня 19 травня 1977 р. у домівці Українського Допомогового Комітету в Льежі відбувся 8 З'їзд Об'єднання Українок Бельгії. Нову Управу вибрано в такому складі: Софія Сидор, голова, пп. Лідія Демчук і Наталія Курляк, заступниці, Е. Бачинська, секретарка, Катерина Васюта, скарбничка. Члени Управи — М. Кобилянська, В. Хома, Л. Совінська, Р. Димид, Н. Сіташ. Господарська Комісія: Савчин, голова, Капечук і Духнич, члени. Контр. Комісія: Іванна Коваль, голова, Галабурда і Хохольяк, члени.

ПОСМЕРТНА ЗГАДКА

Дня 6 квітня 1977 р. відійшла у вічність скромна громадська діячка, якої все життя було виповнене громадськими турботами. **Корнелія з Охримовичів Кулик** проживала в Англії, де була почесною членкою Гуртка ОУЖ ім. кн. Ольги. Народилася в Лоліні, пов. Долина, де її батько о. Йосиф Охримович був парохом. Середню освіту дістала в Перемиському Інституті, що був відомий із своєї патріотичної настанови. Одружившись з о. Василем Куликом вона стала працювати в Зборові, де вони осіли, над молоддю, в Т-ві св. Михаїла. Згодом заснувала Філію Союзу Українок, яку провадила впродовж 16 років. В часі великої мандрівки зазнала великого удару, коли у Відні ув'язнено її чоловіка і слід по ньому загинув. Переїхавши до Англії, замешкала спершу в Лондоні, а потім у Нотінгамі, де очолила Марійську Дружину. Гурток ОУЖ вибрав її почесною членкою. Дня 13 квітня членки ОУЖ провели її на вічний спочинок. Вічна їй пам'ять!

ПОДЯКА

Сердечну подяку складаю Окружній Управі та 12-му Відділові СУА в Клівленді за вислови співчуття з приводу смерті моєї свекрухи **бл. п. Євгенії Древицької** та мого тата **бл. п. Володимира Феданкова**. Замість квітів на їхні могили, складаю 30.00 дол. (цеглини) на "Український Музей" в Нью-Йорку.

Дарія Древицька

НАШЕ ЖИТТЯ, ЖОВТЕНЬ 1977

OUR LIFE

MONTHLY, published by Ukrainian National Women's League of America:

Vol. XXXIII

OCTOBER 1977

No. 9

His Beatitude

Josyf I

*Patriarch of the Pomisna Ukrainian Catholic Church
and Cardinal
The Vatican*

Your Beatitude, Our Patriarch and Cardinal:

On the occasion of Your 60th anniversary of pastoral toil in Christ's vineyard, the Ukrainian National Women's League of America its Executive Board and membership extend their heartfelt greetings.

We bow our heads before You, before heroism and spiritual strength, before all that You have suffered on the long, trying path in the service of God and nation.

May ghe Almighty bless You with good health and strength for many more years, so that we may continue to be in your care.

With filial devotion,
UNWLA EXECUTIVE BOARD

A NEW EXHIBIT OPENS AT THE UKRAINIAN MUSEUM

A new exhibit, **Traditional Design in Ukrainian Textiles**, opens at the Ukrainian Museum, 203 Second Avenue, on October 29, 1977. Exquisite peasant textiles and costumes, dating from the second half of the 19th century and the first half of the 20th century, will be on display. The show consists of more than 70 embroidered, woven and printed articles — such as rushnyks (ritual cloths), bedspreads, furniture covers and items of clothing — in addition to sixteen complete folk costumes.

A wide variety of patterns and a broad range of techniques are presented in this well-organized exhibition, devoted to textiles which originate mainly from Western and Central Ukraine. Included, for example, are samples of simple cross stitching, as well as complex weaving stitches, in embroidered shirts. Woven headcloths vary from plain toby weavings to sophisticated-fancy twills.

In the majority of textiles displayed, linen, hemp and wool yarns — or a combination of these materials predominated. Cotton yarns appear less frequently and, for the most part, are used only as additional pattern wefts. The artisan-weavers who created the textiles obtained special visual effects by using contrasting textures and colors. Most striking in this regard are

beautiful examples of inlaid weaving which show coarse wool patterns executed on fine linen ground cloth. The craftsmen also achieved interesting shadow effects in the weaving of twills by twisting warp and weft yarns in opposite directions and alternating them.

The exhibit, as it is mounted, shows not only the outstanding diversity of Ukrainian peasant textiles, but also is organized in such a manner as to introduce a historic perspective, as well. Embroidery samples are arranged to acquaint the viewer of basic patterns and their evolution over time.

Another noticeable change can be most clearly seen in embroidered shirts from West Ukraine. In the 19th century, home-spun and plant-dyed threads in soft-toned shades of red, blue, brown and black were predominately used in embroidery. At the beginning of the 20th century, commercial cotton thread replaced the domestically produced materials. With the advent of chemically dyed threads, new colors — such as violet, pink, aquamarine, orange and bright yellow — begin to appear in the embroidery patterns.

Changing trends can also be distinguished in the costumes displayed. One category can be named the old style costume, which differs little from 17th century forms even though it was made much later. The second category, the newer type costume, which makes its appearance in the middle of the 19th century, reflects the assimilation of urban influences: the use of commercial fabrics and the introduction of new fashions, such as close fitting jackets and pleated skirts.

Overall, the costumes and articles of clothing will probably have a striking look of modernity for today's viewer. Woven tied belts, textured wrap-around skirts — all the very stuff of the most current designer fashion. Nevertheless, these textiles are the product of an age and a culture in which the celebration of beauty in everyday things — each handcrafted and individualized — was far more commonplace than it is here and now.

Finally, it should be noted that in the design of Ukrainian peasant textiles Oriental, as well as European, influences are clearly discernible. Inasmuch as Ukrainian culture developed on the crossroad of East and West, this characteristic is not at all surprising. However, the highly aesthetic and visually dynamic combination of these disparate elements of style will both surprise and delight visitors of the Ukrainian Museum's newest exhibit.

The Museum hours are:

Wednesday, 1:00 p. m. to 5:00 p. m.

Friday 3:00 p. m. to 7:00 p. m.

Sat & Sun 1:00 p. m. to 5:00 p. m.

His Beatitude Patriarch and Cardinal Joseph I surrounded by UNWLA members during his visit to the Ukrainian Museum in N. Y. C.

Блаженніший Патріарх Йосиф I під час відвідин Українського Музею у Нью-Йорку в оточенні членок Союзу Українок Америки

N. Y. ARTS COUNCIL REPRESENTATIVE VISITS UKRAINIAN MUSEUM

BOHDAN ANTONYCH

STORM

NEW YORK, N. Y. — Ken Spritz, arts program analyst of the museum aid program with the New York State Council on the Arts, visited the Ukrainian Museum Thursday, June 9, to evaluate the facility and recommend financial support by the New York State Council on the Arts for the 1977-78 budget year.

After viewing the permanent collection and touring the facility, he met with members of the museum staff, Maria Shust, and Natalia Chytra-Rybak and UNWLA representatives, Mrs. Iwanna Rozankovsky, president, and Mrs. Alexandra Riznyk, vice-president.

During this meeting, Mr. Spritz stated that the Ukrainian Museum is established on a very high professional level fulfilling museum requirements. He added that among the new museums that opened in New York City last year — and there have been a few, such as the

Museum of Broadcasting, Staten Island Children's Museum, Museum of Holography and others — the Ukrainian Museum is among the first and best.

He was also amazed by the number of visitors and the extensive press and media coverage the museum has received in its 9 months of operation.

During the museum aide program's July meeting, the Ukrainian Museum was awarded a grant of \$6,000.00 to be used for the fall exhibit, entitled, "*Traditional Design in Ukrainian Textiles*". The panel also recommended that the "special programs" department review the Ukrainian Museum's Christmas and Easter programs for further grants. This is scheduled for the October panel meeting.

The museum has also received 9 mannequins from the New York Historical Society, of which most will be used in the upcoming exhibit.

The storm is coming. Gray alders huddle, subdue their fear.
Gasping for breath
the red sky begs for mercy.

The wind shoots up like a pillar.
Stampeding lightning glare,
forcing the poppies to squint
and kneel in fear.

The wind sobs like a clarinet.
The fox, astronomer of night,
howls as thunder tears
the horsecloth sky to shreds.

Beyond the storm the distances
dig tunnels through the clouds.
Like whetted swords, my words
clash with lightning bolts.

Admission is \$1.00 for adults, 50¢ for senior citizens and children under 12.

Special group visits at reduced rates can be arranged by calling (212) 228-0110

The public is invited not only to view and savor the exhibit, but also to take home copies or original versions of embroidery or woven articles on sale at the Museum Gift Shop.

Motria Kushnir

The above poem is taken from the new collection of verse by Bohdan Antonych "quare of Angels", published by Ardis, 1977. Translations into the English language are by Mark Rudman and Paul Nemser with Bohdan Boychuk, with an introduction by Bohdan Rubchak.

NASHE ZHYTTIA ENGLISH DIGEST

OCTOBER-BOOK MONTH

**A book is an ocean depth
He who dives into the deep,
Although he will have toiled much,
Will bring up unusual pearls (Ivan Franko)**

October has been traditionally designated "book month." Whether this distinction does much to further interest in books among our readers is hard to say, but the appellation is definitely worth some attention.

When we say that a person's relationship to books characterizes him and even when we quote the above mentioned poem, it all seems to be a banal proven point. But, when we compare this situation to reality, interesting discoveries loom before us.

Let's begin with the outward signs of interest in books. When we visit acquaintances, let's look around and see if we find a library, or bookshelves, or any books at all, and what kind of books are they? How much can one learn about the inhabitants of a house or apartment by their books or the lack of them! Very often we would be surprised at the lack of books in homes which have pretensions to culture. Often these people criticize Ukrainian literature saying that it has no worth and that it exists at a low level, when, in reality, they did not even hold the books they criticize in their hands.

An excuse against books that is often heard is that nowadays there is no time for reading, especially since we have television. But, with all the advantages of television, can it fully replace the book?

The ease of watching television contributes to widespread mental laziness. Even detective programs, where there is, supposedly, a riddle which the viewer tries to unravel, even they, because of frequently repetitive plots, cease to genuinely intrigue. Television pushes books out of our lives and for some people it not only replaces reading, but also replaces an active life. Many people, instead of living full lives themselves merely observe other people's lives on television. These lives are usually filled with exciting and unusual events. It happens, that some people, especially the young, crave to have the unusual lives they see on television. What's worse is that life as it is presented on television is only the outward life, action which does not take place in the important inner life of a human being.

GOOD NEWS

The Executive Committee of UNWLA recently received some good news from Mrs. Rosola of our Phoenix, Arizona Branch. Mrs. Rosola had enthusiastically described some of the activities of UNWLA to a close friend. Her friend, who is not Ukrainian, and who wishes to remain anonymous, found these activities interesting enough to contribute the sum of \$500.00 towards our work. UNWLA is grateful to its generous benefactor and for the enthusiasm and devotion of its long standing member, Mrs. Rosola.

Books, especially those considered "light reading," also describe someone's life, often also not everyday life but unusual situations. This is true, but they deal with the inner thoughts of the characters, the emotions, philosophy and ethics of the characters. They urge the reader to think, awaken inner thoughts, enrich the soul.

Of course, this doesn't mean that television is unnecessary. It is a great means of communication, it gives us news from different parts of the world and the moon and the sports field. It gives us the opportunity to view what we would never have seen. It's too bad that it works as a narcotic and, instead of serving us, makes us slaves. Often television entices the viewer even though what he sees on the screen is not to his liking.

Instead of writing about books, we have been writing about their competitor. But the example here is, that as easily as one can get used to television, one can also get used to reading. This habit can begin at an early age. It depends on the first books that a child encounters. Of course, it is often easier for the mother or grandmother to leave a child in front of the television. And here, the choice of program will also determine the future interests of the child.

It is obvious that the Ukrainian book has difficulty competing for our attention in an American market. So, in October let us reach for books, especially Ukrainian books. Let's transfer them from the bookstores to our own bookshelves. A home with books has its own special atmosphere. A book on our bookshelf, even unread, speaks to us and speaks about us

Translated by U. B.

OUR COVER

Once again we turn to *Hutsulshchyna*- the five-volume work of Volodymyr Shuchevych. We had mentioned his book and quoted from it in the May 1976 issue of *Our Life*.

We have in front of us the first volume of this work, published in 1899. In the introduction the author writes that he has spent twenty years collecting the material for this book. All of the pictures (with some minor exceptions) were taken by him. One can imagine him traveling on horseback and on foot from one village to another with his heavy camera and glass plates (there were no celluloid films in the 1890's), recording the customs of the people and collecting various artifacts, tools and clothing. All of these were preserved in the Metropolitan Sheptycky National Museum in Lviv and in the author's own collection.

Some of his pictures of clothing are included on the cover and on the pages of this issue. We chose clothing in order to tie these photographs in with the new exhibit on clothing being prepared by our own Ukrainian Museum.

Ukrainian clothing is extremely multifarious. Every part of Ukraine had its own singular qualities when it came to apparel. The way you wore your scarf, the way you girdled yourself

whether with a belt or a woolen list depended on where you were from. The style of dress in any particular region was influenced by climate, the availability of materials and the type of work by which the people made their livelihood. Volodymyr Shuchevych speaks of this in his work: "The people of Hutsul'schyna colorfully adapt their attire to the climate and terrain; the Hutsul's clothes must be short and light, for they must hurdle fences, leap across streams, scramble up mountains and cliffs, mount horses, steer rafts, etc."

One would be mistaken, however, to assume that in all the villages of Hutsul'schyna the people wore the same clothes, combed and wore their hair the same way and used the same designs and colors in their embroidery.

I'll never forget the feast of Spass in Kosmach right before the war. Hutsuls from everywhere, even Bukovyna, gathered there in their colorful feast day attire. Only by the colors of the skirts, the colors and designs of the embroidery and the various small additions and embellishments were they able to tell who was from where. A proud Kosmach "gasda" (homeowner), with whom we were returning to the Plast (scout) camp, while walking down a narrow mountain path turned and looked below at the people gathered in front of the church and proudly pronounced: "All are beautiful, but our Kosmach attire is like a "flower amidst grass". Every single person there probably felt the same way about his own attire, for to each the attire from his own village was the most beautiful.

What a shame that we don't have such a wealth of material and information from other regions of the Ukraine and how fortunate and grateful we are to Volodymyr Shuchevych, that he spared neither expense nor effort to collect through the years information and descriptions of not only clothing, but all facets of the culture and customs of the Hutsuls.

Shuchevych has successors: ethnographers who are studying all the other regions of our native land. Some of them are here in North America. Stella Varnik from Seattle, Washington became interested in Ukrainian apparel while studying "costumology" at the university. She devoted her master's thesis to Ukrainian apparel, and later narrowed her focus to Hutsul apparel because of the proximity of collectors in Vancouver who provided her with materials for her work. Another of these successors was Prof. Husulak, who died recently, leaving behind a large collection of Hutsul art. We will have more details about Stella Varnik, who was here in New York, and her work in a future issue.

In this issue we have a piece about Catherine Matejko's book on Ukrainian apparel. As mentioned before, all these themes tie into the exhibit in the Ukrainian Museum which will be on display through the month of October.

Translated by M. T.

A WORTHWHILE PUBLICATION: AN ANNOTATED GUIDE TO UKRAINIAN LITERATURE IN ENGLISH TRANSLATION.

A. Humecka

The newspaper "Svoboda" recently published an announcement heralding the publication of an annotated bibliography of Ukrainian literature and critical essays in English translation, prepared by the Harvard Ukrainian Institute's young bibliographer and librarian, Edward Kasynets. Because some of you may have missed this announcement, it seems worthwhile to describe this valuable work in more detail.

First of all, the inclusion of a Ukrainian bibliography in a guide to world literature is in itself no small achievement. This authoritative guide, published yearly by R. Bowker in New York for the past twelve years, is recognized as a valuable reference work by many libraries throughout the world. Its full title is: *The Reader's Adviser: A Layman's Guide to Literature*, 12th Edition, Vol. 2, *The best in American and British and world literature in English translation*, F. J. Sypher (ed.), New York: R. Bowker, 1977. Until now this guide has not included any information about Ukrainian literature, although Russian literature was always covered extensively. This has changed, thanks to E. Kasynets whose very informative essay and professionally prepared bibliography must have made a favorable impression on the editor.

After a brief explanation that by Ukrainian literature he means works written in the Ukrainian language (works by Ukrainians in Russian, Polish or any other language are not included), Kasynets reviews the history of Ukrainian literature from the beginnings until today, mentioning the leading literary figures and touching on the question of the linguistic politics of both Tsarist and Soviet regimes. He lists the names of translators, especially those who worked after World War II, and also the various newspapers and magazines that published transla-

tions. The main part of the work, the list of the works themselves, includes only those publications still in print today, and only those that appear in a separate edition (in other words, are not part of another publication). This approach is very practical, for it enables libraries to order any of the books that are listed. At the beginning is a listing of critical literature: essays and articles on Ukrainian Literature, and includes information about the authors as well as summaries of their works. Next comes a list of anthologies with a separate section on folklore (fables, fairy tales, etc.). Then the following Ukrainian authors listed in chronological order: Shevchenko, Kulish, Franko, Kociubynsky, Stefanyk, Lesya Ukrainka, M. Kulish, Chvylovy, Dovzhenko, Pidmohylny, Honchar, Sverstiuk and Hutsalo. Obviously, the list is not exhaustive: many representatives of "social-realism", whose works were translated in Moscow and published by "Progress", are not included, although Kasynets does mention them in the forward. Each author's section includes a short biography and a list of critical literature.

Edward Kasynets has performed a difficult task and produced a valuable work. He deserves our congratulations and gratitude.*

Translated by M. T.

*Although it is normally forbidden to copy and distribute separate sections of the guide, Kasynets is determined to secure the permission of the publisher and to distribute copies of his work to all interested parties.

ВЕЧІРНЯ СУКНЯ

Вечірня сукня — це вдячне поле примінення вишивки. Завдяки кроєві, довжині спідниці, різnorodності матеріалів маємо різні можливості.

Подаємо зразок вечірньої вишваної сукні. Виконана з важкого шовку насиченої краски. Станик підвищений і тісно прилягає. Рукави широкі з вузькими маншетами. Спідниця розкльошена.

Скроївши матеріал прикрасити вишивкою перед і спинку станика. Тоді щойно зшивати частини сукні.

Сукня може бути виконана в синьому, зеленому або вишневому кольорі. Вишивку слід виконати

золотими або срібними контурами із вкрапленням якоїсь контрастивої краски. Наприклад — на синьому матеріалі й срібних контурах вкраплення вишневе, на зеленому матеріалі і золотих контурах вкраплення ржаве, на вишневому матеріалі і золотих контурах вкраплення жовтогаряче.

УСМІХНИСЯ!

Чоловік до жінки:

— Знову хочеш іти до театру? Ти ж була на тій п'єсі двічі.

— Так. Але не в тій сукні.

Подала Н. Ч.

БУКОВИНСЬКИЙ ВЗІР

Взір виконаний хрестиками й півхрестиками. На контури слід добирати золоті або срібні нитки. До вишивання очок вживати контрастивої краски (гл. опис). Скідна, рівна лінія повинна бути кольорова.

НАШЕ ХАРЧУВАННЯ

ЛУКІЯ ГРИЦІВ

ПРИГОТУЙМО ВЕЧЕРЮ НА ЗАВТРА

ЗАПІКАНКА З ХЛІБА

8 скибок білого хліба
2 горнятка крайної в кубики вареної курки
1/2 горнятка січеної цибулі
1/2 горнятка січеного зеленого перцю
1/2 горнятка січеної селери
1/2 горнятка майонезу
3/4 чайної ложечки соли
2 яйця легко вбиті
1 і 1/2 горнятка молока
1 банка грибового супу (конденсованого)
1/2 горнятка тертого гострого сиру (sharp)
чорний перець до смаку.

6 кусників хліба покроїти на однінчові кубики, половину виложити на дно посудини, в якій будемо запікати вечерю (8" × 8"). Змішати разом курку, ярину, майонез, сіль і трошки чорного перцю. Цю мішанину наложити на хліб у нашій посудині. Зверху наложити решту кубиків з хліба та залити яйцями змішаними з молоком. Посудину накрити та заохолдити до завтра. 1 годину перед подаванням наложити зверху грибовий суп і посипати кубиками хліба з додаткових 2 скибок, які обкачуємо в топленому маслі. Запекти не накриваючи у печі при 350 °F. Кілька хвилин перед закінченням печення посипати сиром і допекти. Подавати з зеленою салатою.

ЯЙЦЯ З НАЧИНКОЮ І ШИНКОЮ

6 яєць зварених на твердо
1/4 горнятка майонезу
1 чайна ложечка муштарди
1/4 чайної ложечки соли
трішки перцю
1/4 горнятка (4 oz) масла
1/4 горнятка борошна (муки)
2 горнятка молока
1 горнятко гострого американського сиру
1 горнятко нарізаної у кубики вареної шинки
1 горнятко замороженого горошку
1/2 горнятка сухариків
2 ложки топленого масла.

Яйця перекроїти на половинки, вибрати жовтки, пом'яти з майонезом, сіллю, муштардою і перцем та вложити у заглибини в яйцях. Укласти в пласкій посудині (10" × 6" × 1.1/2").

Окремо стопити масло, додати борошно (муку), замішати, підогріваючи на плиті і додаючи поступово молоко. Коли згусне, додати сир, шинку і горошок. Вилити зверху на яйця, проохолдити, накрити і сховати до холодильника

Наступного дня відкрити, посипати сухариками з маслом і пекти при 375 ° 45 хвилин.

ЗАВИВАНЦІ З КУРКИ

3 великі курячі груди
6 тонких платків вареної шинки
4 унції (oz) швейцарського сиру в одному куснику
сіль, перець
топлене масло, сухарики.

Відділити кості і шкірку від грудей. М'ясо легко потовкти валком. Сир покроїти у 6 довгих стовпиків. Кожний стовпик сиру завивати тісно у платок шинки, а тоді зверху у половину курячої грудини. Кожний завиванець зміцнити дерев'яною шпилькою (викалачкою), обкачати в розтопленому маслі, а потім в сухариках. Уложити в посудині, в якій будемо пекти, закрити і заховати у холодильнику до наступного дня.

Пекти відкрите при 350 ° F 1 годину. Рівночасно можна пекти картоплини, які теж потребують 1 годину при 350° F температури..

ПРИСЛАЙТЕ ПЕРЕДПЛАТИ

24 ГОДИННА ОВОЧЕВА САЛАТА

1 банка ананасу в кусниках (2 горнятка)
1 банка білих черешень (2 горнятка)
1 банка мандаринок (2 горнятка)
3 жовтки
2 ложки оцту
2 ложки цукру
1 ложка масла
2 горнятка дрібних дмуханців (marsh-mellows)
1 горнятко сметанки до збивання.

Овочі відцідити, залишаючи 2 ложки ананасового соку до соусу. Жовтки легко втерти з цукром, маслом, оцтом і ананасовим соком. Тerti над парою, поки не почне легко гуснути. Проохолдити. Вилити на овочі і дмуханці, легко вимішати. Додати біту сметанку, ще раз вимішати. Виложити на салатник, закрити і заохолдити до завтра.

КУХОВАРСЬКІ НАЗВИ

Яблуко, мн. яблука — садовина.
Яблуко райське або китайське — сад. (Crab apple)
Яблучанка — юшка з яблук.
Яблучне пюре або **я. каша** — перетерті варені яблука. (Apple sause)
Яблучний квас, яблучний сік, я. пиріг (Apple pie)
Яблучник або **сидр** — легкий альк. напій з яблук.
Ягни (ягнів) — готова страва.
Ягідники — рослини в дикому і культурному стані що дають їст. плоди-ягоди.
Ягнітина — м'ясо з ягнати. (Lamb)
Ягоди, ягода — у побуті загальна назва їст. соковитих плодів деяких дикорослих і культурних рослин.
Ягодянка — напій або юшка з ягід.
Ядріця — гречані крупы з цілого зерна.
Яйце, мн. яйця (покладки, біленькі) — в кух. це курячі яйця.
Яйце тверде або **круто** — твердо зварене.
Яйце м'яке або **рідке** — м'яко зварене.
Яйця в колушках або **випускні** (Pouched eggs)
Яйцерізка — припад для різання твердих яєць.
Яєчко, яечний білок, я. порошок.
Яєшник — великодне печиво на Лемківщині.
Яєшня, яєця — страва з яєць.

Докінчення на обкладинці

ХРОНІКА ОКРУГ

ОКРУГА НОВА АНГЛІЯ

На місяць жовтень припала черга на хроніку Округу Нова Англія. Реченець надсилання дописів минув 31 серпня. Містимо хроніки тих Відділів, які надіслали дописи, хоч зі сплізненням, але все таки перед тим, поки ми віддали число до друку.

66-ий ВІДДІЛ ім. О. КИСІЛЕВСЬКОЇ, НЬЮ ГЕЙВЕН, КОНН.

У звітному часі Відділ відбув 5 засідань Управи і 2 ширших сходин.

1976 РІК

8 листопада — д-р О. Томоруг виголосила на ширших сходинах доповідь у 20-ту річницю смерті Олени Кисілевської.

5 грудня — відбувся базар та продаж печива.

1977 РІК

30 січня — Відділ приготував традиційну просфору, на яку запросив усіх парохіян. Прибуток з добровільних датків призначено на поміч студіючим питомцям у Бразилії і Аргентині.

13 лютого — відбулися загальні збори Відділу.

13 березня — членки взяли участь у загальних зборах Округу.

3 квітня — відбувся передвеликодній базар та продаж печива.

Відділ помагав 108 Відділові при влаштуванні виставки українського народнього мистецтва на міжнародньому ярмарку Ейлського університету.

16 квітня — влаштовано 12-ту градаційну забаву. Головою забавового комітету була С. Яхницька.

14 травня — спільно з 108 Відділом зорганізовано поїздку до Нью-Йорку для відвідин Українського Музею.

27 червня — членки СУА приготували вареники та помагали, дежурюючи під час Українського Дня штату Коннектикат у Нью Кенен.

2 і 3 липня — з нагоди другого вже відзначення 200-ліття незалежності

Америку та 100-ліття українського поселення Відділ брав активну участь в етнічному фестивалі. Членки приготували кіоск на Гріні, в якому були показані українські народні строї, вишивані церковні ризи, килими, різьби, писанки, вишивки та різні історичні книжки та брошури.

На осінь заплановано ширші сходини з доповідями, які має виголосити д-р О. Томоруг. Перед Святом подяки та перед Різдом відбудуться ще базари та продаж печива. Прибуток призначений на вирівнювання залеглостей Відділу до Централі СУА.

Віра Гусак
голова

93 ВІДДІЛ СУА ім. ОЛЕНИ СТЕПАНІВ, ГАРТФОРД

Головою Відділу є Катра Гадзевич. Відділ начисляє 46 членів.

У звітному часі відбулося 4 сходини Управи та 2 ширших сходин. 13 лютого на ширших сходинах Ірина Скочдополь мала гутірку про трое наших славних співаків: Соломію Крушельницьку, Олександра Мишугу та Модеста Менцінського.

24 квітня на сходинах членок Ірина Захарко говорила про "таємниці забутого світу".

У місяці лютому відбувся курс вишивання. 10 курсанток вивчили головні стіби української вишивки.

Відділ уладив перед Великодніми Святами продаж святочного печива, з якого дохід підсилив касу Відділу.

У Великодню Суботу членки Відділу прибрали святочно столи на свячення пасок.

Відділ подарував Музеєві СУА 5 писанок роботи Миколи Муліцкого. Відділ рівнож вплатив 25. дол. на покриття коштів подорожі делегатки з Аргентини на Конгрес СФУЖО.

При кінці червня відбулася товариська зустріч членок Відділу та їхніх родин і приятелів на оселі "Бобрівка".

Члени Відділу: А. Радович, А. Мерещак та О. Платош зложили по 25. дол. для стипендістки у Бразилії.

Ірина Скочдополь

ПРОСИМО ДОПОВНИТИ:
З ДІЯЛЬНОСТІ 64 ВІДДІЛУ
СУА

У ХРОНІЦІ 64 ВІДД. СУА
("НАШЕ ЖИТТЯ" Ч. 7 СТ. 30)
ПРОПУЩЕНО ОДИН АБЗАЦ:

Праця Відділу проявляється у різних ділянках: Організаційні референтки поділилися працею і так: М. Конашевич в 76 р., а В. Івануса в 77 р. займалися розпродажем цеглин, який до сьогодні приніс 4 тисячі дол. Л. Раковська перевела акцію придбання членок, яка завершилася придбанням 6 нових членок.

106-ий ВІДДІЛ СУА ГАРТФОРД, КОНН.

Діяльність Відділу піднеслася у 1977 році. У звітному часі Відділ відбув п'ять сходин і три сходин управи.

На сходинах обговорено біжучі справи Відділу, обіжники і листи з централі та Округної Управи. Гутірки та інші цікаві речі (як макраме) доповнювали сходини.

На кожних сходинах господарські референтки Тереса Глух та Галина Воскобийник, подбали про чай і солодке.

Щороку перед Великоднем Відділ продає печиво, та вже четвертий рік підряд висилає пакунки до сиротинця в Бразилії.

У культ-освітній ділянці під проводом Стефи Сиротюк та Віри Ціропалович, 7 — 8 травня Відділ влаштував мистецьку виставку З. Онишкевича.

26-го червня відбувся концерт співачки Марти Андрюк.

Відділ також провадить світличку, яка вже існує шість років.

Світличку провадить Стефа Сиротюк СПК

108 ВІДДІЛ ім. ОЛЕНИ ЛОТОЦЬКОЇ

Звітний час: від вересня 1976 р. до вересня 1977 р.

Ширші сходини, які звичайно проходять з програмою і перекусом, відбуваються кожного місяця за винятком липня і серпня.

Діяльність Відділу зосереджена передовсім на культурно-виховному відтинку.

В жовтні успішно відбувся одинденний базар під проводом С. Колос і Е. Возник, як також і вистава молодих мистецьких талантів. Вистава була зорганізована Д. Посполитою-Алмонд

і дала нагоду українському населенню заізнатися з нашими будучими мистецькими силами.

В листопаді з великим успіхом відбулися традиційні "Вишивані Вечерниці", на яких до танцю приєднала оркестра "Рушничок". Комітет зазави очолювали М. Антонішин і Г. Козак-Гарвій.

В січні відбулися загальні збори. Вибрано нову Управу. Екзекутива в такому складі: голова — М. Мікоска, заступниця голови Д. Посполита-Алмонд, писар — Д. Брочинська, касирка — М. Собко.

В квітні Відділ взяв участь у "Весняному Міжнародньому" ярмарку, який відбувся на Ёйл Університеті. Кіоск українського мистецтва придбали члени Відділів 66-го і 108-го під керівництвом комітету, до якого ввійшли від 108 Відділу Г. Горбата і Г. Козак-Гарвій. Під час ярмарку діти показували писання писанок. В квітні влаштовано для дітей великоднє прийняття і "шукання крашанок", котрим займалася Н. Басевіус. На День Матері відбувся традиційний продаж печива і квітів.

14-го травня відбулась автобусова прогулька до Українського Музею в Нью-Йорку під проводом Г. Козак-Гарвій. За старанням др. З. Сивак появилася в недільному Нью-Гейвенському англомовному щоденнику "\$Register" стаття на пів сторінки про український Музей.

Тепер Відділ підготовляє традиційні "Вишивані Вечерниці", які відбулися 15-го жовтня при звуках оркестри "Рушничок".

В жовтні також відбудеться виставка графіки Якова Гніздовського на Ёйл Університеті, до зреалізування якої причинився Відділ 108.

Під проводом учительки Г. Козак-Гарвій і виховної реф. Д. Брочинської Відділ успішно провадить світличку, яка минулого шкільного року нараховувала 12 дітей. На цей рік вписалось 10 дітей.

Члени Відділу взяли участь в "Укр. Стейтовому Дні", котрий відбувся 26-го червня, як також і в етнічному Фестивалі, який був зорганізований провідниками міста з початком липня.

Відділ жертвував по одній стипендії для найкращих учнів "Рідних Шкіл" в Нью-Гейвені, Не забуваючи про наших сиріт, Відділ під зарядом О. Зінич вислав 5 пачок з одежею до українських сестер в Європі.

др. Зофія Сивак
пресова референтка

17 Відділ Союзу Українок Америки в Маямі в своє 25-ліття
UNWLA Branch 17 celebrating their 25th Anniversary

Відділи поза Округами

17 ВІДДІЛ СУА ІМ. О. ТЕЛІГИ В МАЯМІ

(за час від грудня 1976 до липня 1977)

З нагоди вибору нової Управи Відділу 14 грудня 1976 відбувся святочний полуденок, получений з різдвяною програмою в готелі Колюмбус в Маямі. На цю імпрезу прибули членки Відділу зі своїми чоловіками та багато запрошених гостей. Програмою свята провела Надія Мудрейко, яка і виголосила доповідь про Різдво на Україні, а Соня Серна віддеклямувала різдвяний вірш. Після цього забрала слово нововибрана голова Люся Візняк. На закінчення свята хор нашого Відділу "Веселка" під управою Ольги Павлової відспівав кілька різдвяних колядок.

16 січня 1977 відбулись традиційні вишивані вечерниці. Для заохоти жіноцтва плекати свою вишивку, видано нагороди за найкращі вишивані строї. 20 лютого влаштував Відділ Весняну Забаву та зустріч з членками СУА з північних стейтів США та туристами. Буфетом зайнялись господарські референтки: О. Кусій і Т. Кіт з допомогою інших членок. Забава пройшла в гарному настрої та принесла добрий прибуток.

25-річчя існування нашого Відділу

У неділю 20 березня 1977 наш

Відділ святкував свій срібний ювілей в приміщенні Українсько-Американського Клубу. На це свято запрошено голову головної Управи СУА мгр. Іванну Рожанковську. Того дня відправлено Служби Божі в наміренні нашого Відділу в католицькій і православної церквах в Маямі. У гарно прибраній залі Клубу засіло велике число присутніх до святочної трапези. Наші парохі о. І. Ричкун, ЧСВВ, і о. М. Михайлюк поблагословили трапезу. Свято відкрила голова Відділу Л. Візняк, яка привітала гостю мгр. Іванну Рожанковську, отців парохів, членство, представників організацій та гостей. Вона покликала до дальшого ведення програми свята культ.-освітню референтку С. Серну. З черги Ірена Ракуш прочитала історію нашого Відділу. У своєму слові вона зазначила, що перша секретарка Відділу А. Наконечна, постаралася про чартер нашого Відділу. Першою головою Відділу була І. Кочкодан. Наступними головами Відділу були: сл. п. Ю. Маїк, О. Подубинська, Ф. Зибликевич, А. Рій, сл. п. Л. Візняк, І. Ракуш, а теперішньою головою є знов Л. Візняк. І. Кочкодан відчитала історію Відділу англійською мовою.

Наступною точкою програми було відзначення членок Відділу за 25-літню працю і деяких за 40 і більше років праці для СУА.. При тому треба

зазначити, що такі членки СУА вже були відзначені золотими медалями: А. Рій, С. Абрагамовська-Гричко, А. Галушка, Ф. Зиблікевич, О. Лісович М. Метка, С. Микитка, А. Наконечна, М. Грабар, А. Скула, Е. Кіцей. Їх викликала довголітня, заслужена секретарка нашого Відділу С. Микитка, зазначаючи при тому, які пости і яку працю відзначена членка дала для Відділу. Після цього голова Відділу Л. Візняк почала припинати відзначення за 25-літню працю для нашого Відділу таким членкам: І. Кочодан, М. Ждан, Е. Остап'юк, О. Павлова, Р. Пусило, Е. Сташків, М. Венгльовська, Ю. Вішневська, М. Копитчак, А. Кохановська, А. Крук, К. Микитка, М. Новак, В. Цегельська, І. Ракуш. Голова СУА мгр. Рожанковська припняла відзнаку голові нашого Відділу Л. Візняк.

З черги культурно-освітня референтка С. Серна попросила до слова Іванну Рожанковську, голову Централі. У своєму слові голова привітала відзначених членок та вказала на те, яку важливу працю виконує СУА в різних ділянках нашого громад-

ського життя, а особливо зупинилась на світличках, стипендії та музеї СУА, що присутні вислухали з великою увагою. На закінчення першої частини програми, місцеві організації зложили привіти та побажання для нашого Відділу. Після того відбувся святочний обід, який приготували О. Куса і М. Кіт з допомогою інших членок. З історії нашого Відділу довідались присутні, в яких ділянках він працював та яку суму грошей жертвував на наукові та суспільно-харитативні потреби. За 25 років Відділ видав 17.000 дол. З нагоди 25-ліття ухвалив Відділ передати 100 дол. на запасний фонд і 100 дол. на музей СУА.

У мистецькій частині виступив хор під управою О. Павлової, який відспівав кілька народніх пісень, а після цього сама диригентка відспівала в'язанку народніх пісень. Гурток українських танцюристів у Маямі відтанцював кілька народніх танків під управою К. Годівської. На закінчення програми відспівав хор многоліття присутній голові Централі та всьому членству СУА. Свято приготував комітет у такому складі: Л.

Візняк, С. Микитка, І. Ракуш, С. Серна, О. Куса, М. Кіт та Е. Остап'юк.

22 травня відбувся в Маямі фестиваль етнічних груп, на якому виступав наш хор "Веселка". За виставку народнього мистецтва дістав наш Відділ другу нагороду від міста Маямі. В часі виставки дижурували членки Відділу, які при цьому роздавали відвідувачам друковані листівки англійською мовою про Україну. В лютому, на місячних сходах І. Ракуш виголосила доповідь про Ольгу Басараб під наг. "Перша жертва". У квітні В. Цегельська виголосила доповідь "Праця і завдання СФУЖО". У травні, з нагоди Дня Матері прочитала І. Ракуш спомин "Молитовник мами".

Наш Відділ виповнив свої зобов'язання до Централі за 1977 рік. Дав пожертву на СФУЖО та оборону політичних в'язнів. Точно вплачує свій даток до УККА. Відділ нараховує 34 членки.

Соня Серна
культ.-осв. референтка

✠ ПОСМЕРТНІ ЗГАДКИ

17-ий Відділ СУА ім. Олени Теліги в Маямі ділиться сумною вісткою з членами СУА, що 1-го червня 1977 р. відійшла несподівано у вічність в Маямі на 87 р. життя. Сп. п. Евдокія-Ева Сташків, меценатка Катедри Українознавства при Гарвардському університеті та заслужена, взірцева членка СУА. Тлінні останки Покійної перевезено до Дітройту, де 3-го червня похоронено її поруч могили чоловіка.

Ева Сташків народилася 21-го липня 1889 р. в Тернополі в міщанській сім'ї Василя і Марії з Браніцьких Кривих. В молодому віці брала живу участь у житті молоді, яка зосереджувалась у Т-ві "Міщанське Братство". В 1910 р. виїжджала до США, Спершу поселилась у Нью-Йорку, а згодом переїхала до Дітройту. В 1917 р. вийшла заміж за Михайла Куціпака, який помер в 1926 р. В 1930 р. вийшла вдруге заміж за Константина Сташкова. Але і з цим другим чоловіком не довелося довго зазнати родинного щастя. В 1944 р. помер її другий чоловік і Вона залишилася вдовою до смерті.

Евдокія Ева Крива-Сташків

Після Другої світової війни в 1946 р. переселилась до Маямі на Флориді. Тут займалась продажем нерухомого майна ("rip estate business") та власними руками будувала нові та направляла старі дома, щоб їх опісля продати. Своєю второпністю та часною, важкою, працею доробилась гарного майна. В той час було вже в Маямі декілька українських родин і Ева Сташків зразу включилась до

спільної піонерської праці. Всі вони почали організувати громадське життя в Маямі. Тут, починається її добродійна діяльність.

Своїми грошовими жертвами помагає будувати Українсько-Американський Клюб, Українську Католицьку церкву, допомагає фінансово Відділові СУА в Маямі. Для Т-ва "Старих віком" дарує 10 акрів землі під будову майбутнього дому. Коли в Маямі організується суботня школа українознавства при парафії Української Католицької Церкви, Е. Сташків стає відразу її великою меценаткою, жертвуючи кожного року поважну суму на потреби школи.

Щедрими жертвами Ева Сташків не обмежується до потреб маямської громади. Вона жертвує на всеукраїнські народні, наукові та релігійні цілі.

Сума всіх її грошових жертв переступила 150.000 дол.

Покійна жила дуже скромно, але завжди дбала про добро української справи. Таким чином вона стала одною з найбільших меценаток-жінок нашого поселення. Їм'я цієї славної подільки буде записане золотими

Докінчення на ст. 36

РОЗВАГА

В попередньому числі "РОЗВАГИ — ЗАБАВИ" за місяці липень-серпень, 1977 р. ви мали нагоду познайомитись з різними дітьми. Були там П — Р — СЯ — К — , це ті, які не дозволяють бавитися їхніми забавками. Були також: ДЖ — В — АЛ — і ПХ — НЬ — А — — . Були: КР — К — Н — і Д — К — Н — . Був також "Я ПЕРШИЙ" з таким довгим Н — — — — і з стертими малими Р — К — — — і накінці П — ПСУЙ — — — ЗЛ — М — Й — — .

ТЕПЕР ЗАПІЗНАЄМОСЯ ІЗ ЩЕ ІНШИМИ НЕВИХОВАНИМИ ДІТЬМИ.

Коли йдемо в гості і приємно проводимо час то при відході дя — у — — — господині дому і гарно прощаємося з нею.

ЗАБАВА

ХВАЛЬКО

Якщо ми гарно поведимось чи то в школі, чи в гостях, чи при забаві, то люди з нами люблять перебувати.

Придивімся до таких, з якими ніхто не хоче мати нічого спільного.

Не знати котрий із цих двох гірший.

ХВАЛЬКО — цілий час розповідає який він добрий, який в — — здібний і що ніхто нічого краще не зробить як в — — чи в — — а

ПОКАЗАЙЛО

ПОКАЗАЙЛО — (Show off) Він чи вона, дуже нещасні, коли на них не звертається уваги. Він чи вона все те саме говорять: "подивись не мене! подивись на мене!

НАДУТА — Коли не має того, чого хоче, сідає у куток і сильно надувається, як індик. Вони найбільше самі собі шкодять і прикрять час.

НАДУТА

НЕМИЙКО — Він не знає, що таке м — — — , в — — — , щ — — — ч — — — до зубів і гр — — — нь. Він ще не навчився їх вживати і тому ходить як брудас.

НЕМИЙЛО

РОЗКИДАЙЛО І ПАЦЬКАЛО. Цей добре знає чим миємося, але не вміє уживати приладдя. Р — шн — — — кидає на підлогу, п — — — до зубів ніколи не закручує. В — нн — за собою не миє. З ним неприємно жити.

ПАЦЬКАЛО

РОЗКИДАЙЛО

ЧИ ЗНАЄТЕ ЯК ПОСТАЄ КНИЖКА?

Автор це людина, яка пише книжки. Коли автор ручно пише книжку "на брудно", це називаємо рукопис. Коли книжка написана, тоді автор передає її до видавництва, де редактор перечитує і виправляє її. Тоді вона готова до друкарні, де друкують машиною багато примірників. Кількість примірників називаємо тираж. Опісля ці всі окремі сторінки складають і переплітають, зліплюють та надають обкладинку. Аж тоді книжка готова до продажу, і її розсилають по книгарнях та крамницях, де її купують.

Кожна книжка має на перших сторінках всі ті інформації. На першій сторінці знайдемо ім'я та прізвище автора та видавництва і рік та місце видання.

Закладка до книжки косичка плетена з волічки з кутасами з кожного кінця.

Текст Віра Андрушків
Рисунки Квітка Іваницька

ЗАЙНЯТТЯ НА МІСЯЦЬ ЖОВТЕНЬ

1. Довідайтеся чи у вашому місті живуть якісь письменники, чи поети. Запізнайтеся з ними. Запросіть до класу, на сходинах Пласту чи СУМА. Чи маєте їхні книжки? Попросіть, щоб вони вам розповіли, як почали писати.

2. Перегляньте свої книжечки — чи вони в добром порядку, чи може треба дещо поправити чи змінити, щоб ще служили.

3. Якщо маєте якісь книжки, які для Вас уже залегкі, або маєте по два примірники (копії) — то запитайте маму, чи можна було б їх подарувати бідним дітям в Бразилії чи Аргентині.

4. Відзначіть місяць жовтень товариською забавою. Запросіть своїх товаришок на прийняття. Кожний має розповісти про свою улюблену книжку. Можна також і намалювати образки, ілюструючи її зміст. Накінець обміняйтеся тими книжками та прочитайте їх. Можна теж зробити маскараду з улюблених персонажів з різних книжок і в цей спосіб заграли ролі.

Докінчення: Е. КРИВА СТАШКІВ
буквами в анналах нашої спільноти.

Заходом СУА в Маямі о. І. Ричкун ЧСВВ, парох Української Католицької церкви відправив в сороковий день смерті бл. п. Е. Сташків заупокійне Богослуження, та панахиду. Після відправи відбулася тризна в церковній залі, під час якої проведено збірку на Катедру Українознавства в Гарвардському Університеті, збірка принесла 432 дол., в тому 100 дол. від Відділу СУА, як невідчужимий вінок для Покійної. Відділ СУА в Маямі втратив в особі бл. п. Еви Сташків велику патріотку і заслужену членку.

Спи, Дорога Сестро, нехай Твоя душа лине на рідну землю в Україну. Ми ніколи не забудемо Тебе, Ти назавжди залишишся в наших серцях! Нехай земля Вашингтона, яка прийняла Тебе у своє лоно, буде Тобі легкою!

Соня Микитка
секретарка 17-го Відділу СУА

Болючою втратою для Громади Ньюарку, Ірвінгтону і околиці, а особливо для членок 28-го Відділу СУА, був відхід у Вічність бувшої Голови Відділу бл. п. Стефанії Карапінки — 18 березня 1977 р.

Величаві похорони і численні промови на панахиді і поминках були доказом, що прощали ми велику громадську діячку.

На панахиді промовляла Голова 28-го Відділу Ольга Муссаковська, та Голова місцевого Відділу УККА інж. Михайло Чайківський. На поминках, якими проводив інж. Тарас Дурбак зворушливу промову виголосив проф. Михайло Цяпка, і Ярослав Яворський, який 17 років працював з бл. п. Стефанією Карапінкою в спілці крамниці Говерля, та знову майже всі союзники забирали слово, щоб висказати свою любов і вдячність бл. п. Стефанії Карапінці. Від Земляків Долини прощав Покійну інж. Осип Ховайло, а від Родини дякувала всім доня Оріся.

Щоб заслужити собі на таку повагу і любов в громаді, треба було перейти тяжку життєву школу, яку бл. п. Стефанія Гречак-Карапінка з повним успіхом перейшла.

Ось короткий життєпис. Народилася 2-го червня 1903 р. в Долині на Підкарпатті. Закінчила там же гімназію "Рідної Школи", а матуру здала в 1921 р. у Станіславській гімназії. Переїхала згодом до Львова, щоб студіювати філософію на Україн-

ському Тайному Університеті, у професорів: Крип'якевича, Кордуби, Полянського і Студинського. Після ліквідації Українського Тайного Університету продовжувала студії на Карловому університеті в Празі.

Прекрасна Прага, зі своїми старими церквами, монастирями, замками, досконалою фільгармонією, оперою і театром захопила молоду студентку і Стефанія Гречак повною парюю користалася з цього слов'янського культурного центру. Вона слухала викладів не тільки в Карловому університеті, але теж в Українському Вільному Університеті, у професорів чехів історію і географію, а в українських професорів, які мали катедри в Карловому університеті — історію України в Дмитра Дорошенка, а українську мову і літературу в Олександра Колесси. Філософію і педагогіку слухала у професорів Каднера, Козака і Пшігоди, а в УВУ в академіка Степана Смаль-Стоцького, Івана Мірчука та інших.

Під час студій належала до Академічної Громади. На зборах часто забирала голос, і це був все такий здоровий, добре обґрунтований погляд, що виключав всяку дискусію. Допомогала товаришам всім, чим могла, за що її любили всі, хто її знав.

Покінчила студії ступенем учителя для середніх шкіл, але повернувшись на рідні землі, не дістала посади, бо польська влада мала в той час для української молоді з вищою освітою тільки відкриті в'язниці.

Одружилася 2-го червня 1931 з д-ром Іллею Карапінкою, якого знала ще зі студій в Празі і зажила щасливим родинним життям, та все знаходила час на працю в Союзі Українок, головню в організаційному апараті.

Друга світова війна, мандрівка з родиною на Захід, врешті приїзд до Америки — все це відбилося на тендітному здоров'ї бл. п. С. Карапінки. Проте вона ніколи не покидала громадської праці. Часто була в управі 28-го Відділу, а в часі свого головування заснувала курси малярства, клуб книголюбів і розбудувала суспільну опіку, а головню стипендійний фонд.

Вищі студії української молоді лежали їй найбільше на серці, видно любов до науки це вже родинне в сім'ї подружжя Карапінків, бо обоє дітей Юрко і Оріся закінчили студії докторатами.

Я особисто дуже вдячна бл. п. Стефанії Карапінці, що мала змогу вчитися від неї як громадсько працювати. Саме за її головства я була імпрезовою референткою 28-го Відділу і ці часи згадую якнайкраще.

бл. п. Стефанія Карапінка

Останні місяці свого життя бл. п. Стефанія Карапінка важко хворіла, але навіть в лікарні живо цікавилась справами СУА, а головню стипендійним фондом, бо українську молодь любила понад усе

Таїса Богданська
(Прес. Реф.)

Ділимось сумною вісткою, що 4-го липня ц. р. відійшла у вічність наша членка **бл. п. Текля Руда**, проживши 88 років. По Першій світовій війні приїхала до свого чоловіка в Бофало, де проживала ввесь час. Повдовівши сім років тому, Текля Руда жила самітньо. Була дуже побожна і совісно виконувала обов'язки супроти своєї організації.

Осиротила сина Петра, невістку, двоє внуків — лікаря д-ра Юрія й Єлисавету, студентку університету та дальшу родину тут і в Україні.

В пам'ять Покійної син зложив 100 дол. на потреби нашого Відділу.

Опечаленій Родині складаємо наше найщиріше співчуття.

Управа і членки 49-го Відділу СУА
Бофало, Н. Й.

НАШЕ ЖИТТЯ, ЖОВТЕНЬ 1977

Замість квітів

В світлу пам'ять передчасно померлої **Марії Мазур**, культурно-освітньої референтки Філядельфійської Окружної Управи, на поминках 9 вересня ц. р. зложили пожертви на цілі СУА:

По 20.00 дол. — Лідія і В. Киї, п-во Фучко.

По 10.00 дол. — Марія Татарська, Олена Шиприкевич, Лукія Гриців, Люда Чайківська, Лідія Дяченко, Стефанія Вовчак, Ніна Квашинська, Євгенія і Маріян Капії, родина Вацкевич, родина Глова, В. Фоліс, Ольга Харитончук, родина Олійник, Марія Галій.

По 5.00 дол. — Анна Бараняк, Мирослава Корженювська, Анна Олійник, Методій Борецький, Галина Царинник, Стефа Стерпак, Володимир Студений, Катерина Зелінська, Юлія Гайдукевич, Марія Шупір, Богдан Стефанишин, Стефан Рад, Галина Гомзяк.

По 4.00 дол. — М. Савка.

По 3.00 дол. — Леся Дяченко, Аня Літинська, Марія Мазяр і. Н. Н.

1.00 дол. Н. Н.

Разом 259.00 дол. Цю суму розділено: 130.00 дол. на Український Музей (цеглини), 129.00 дол. на Запасний Фонд журналу "Наше Життя".

Окружна Управа СУА у Філядельфії
Г. Царинник секретарка
Олена Шиприкевич — касирка

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Івана Кульпаки**, чоловіка нашої членки Євгенії Кульпаки складаємо 30.00 дол. на Український Музей

103 Відділ СУА ім. Олени Теліги
Гемстед, Н. Й.

В пам'ять бл. п. проф. **Івана Повха** довголітнього директора Курсів Українознавства при 13-тому Відділі СУА у Честері, складають 10.00 дол. цеглину на Український Музей.

13 Відділ СУА, Честер, Па.

Замість квітів на могилу бл. п. **Евгенії Макарушки** складає 20.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя"

114 Відділ, Трой Н. Й.

Замість квітів на могилу бл. п. **Івана Володимира Кобзяра** жертвували на стипендійний фонд і сиротинець в Бразилії:

40.00 К. і Д. Бушнелъ; по 30.00 дол. Я. і Х. Козаки, Ю. і Д. Кекіш, по 25.00 дол.: Ю. і А. Лопатинські, О. Бойко, О. Черник; по 20.00 дол. Я. Гайвас, М. і С. Готь, М. і М. Сірі, С. Салик.

255.00 дол.

Від Редакції

Редакція не приймає матеріалів не підписаних авторами та застерігає за собою право скорочувати статті та правити мову.

Статті, підписані авторами, висловлюють їх власні погляди, а не погляди редакції. Редакція не буде містити неввічливих і образливих для когонебудь висловів. Рукописів не звертаємо. Анонімів не читаємо.

Редакція приймає у вівторок, середу, четвер і п'ятницю від 10 - 1 по полудні від 3 - 6. В інших годинах за домовленням: тел: (212) 674-5508. Адміністрація (212) 533 - 4646. Адреса: 108 Second Ave., New York, N. Y. 10003

Замість квітів на могилу бл. п. **Т. Стельмах** складає 5.00 дол. На Український Музей

Оксана Ткачук, Дітройт

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Стефанії Савицької-Матчак** на Український Музей складають:

Дмитро Ткачук 15.00 дол.

Параска Олексюк 5.00 дол.

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Івана Володимира Кобзяра** складаємо 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", Вп. дружині покійного та родині висловлюємо глибоке співчуття.

Ольга і Богдан Фостяки

Замість квітів на могилу бл. п. **Івана Володимира Кобзяра** складаємо 10.00 дол на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя", дружині та родині висловлюємо щирі співчуття.

Марта і Роман Данилюки

В другу болючу річницю смерті найдорожчої мамці бл. п. **Софії Пасічинської** складаю 10.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя" (через 24 Відділ)

Ірена Левицька з родиною

Замість квітів на свіжу могилу бл. п. **Ярослава Стасюка** складаю 10.00 дол. на Пресовий Фонд журналу "Наше Життя". Вп. родині висловлюю глибоке співчуття

Ірена Качмарська

В пам'ять пок. **Орисі Луцької**, дружини пок. Остапа Луцького директора Українського Ревізійного Союзу Кооператив у Львові, складаю в пошані 25 дол. на цеглину Українському Музеєві в Нью-Йорку.

Дарія Вітанович

У пам'ять союзнянки бл. п. **Теодозії Стельмах** складаю 5.00 дол. на Запасний Фонд "Нашого Життя" та у пам'ять бл. п. **мец. др. С. Малиновського** складаю 5.00 дол. на Український Музей

Оксана Ткачук

ПОДЯКА

Замість окремих подяк складаю цією дорогою подяку членам 7-го Відділу в **Акрон, Огайо**, що зложили дари на квіти на могилу мого покійного чоловіка бл. п. **Миколи Малого**. Складаю 5.00 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Вдова Анна Малій з родиною, Акрон, Огайо

В десяту болючу річницю смерті дорогої нам **Влодзі Куріцової** складаємо 20 дол. на Пресовий Фонд "Нашого Життя"

Родина Шиприкевичів
з Філядельфії

Докінчення: КУХОВАРСЬКІ НАЗВИ

Яєшня з молоком або яєчна каша. (Scrambled eggs)

Яєшник оката або смажені яйця. (Fried eggs)

Язік, лйзень — їст. частина тваринної туші. Я. телячий, я. яловичий.

Язик морський — риба род. камбалових. (Sole)

Язь, див. влязь — риба

Ялець — прісноводна риба род. коропових (Dace)

Ялівник — рогата худоба призначена на заріз.

Яловичина (не воловина) — м'ясо рогатої худоби.

Яндилá, яндола — велика миска з двома вухами.

Ярина — яре збіжжя. Яра пшениця, я. овес тощо. (Не плутати з городиною!)

Ярка — молода годована вівця

Ярмуж, капуста листовá — гор. (colords)

Ястики, ястична ікра — ікра засолена з плівками.

Ячмінь, ячмінний, ячний, я. борошно, я. крупи. — я. харчові продукти

Ячмінна кáва — замінник кави з ячменю.

Ячник — хліб з ячного борошна.

Яловиця — при весільних обрядах спечена прикрашена курка убита без ножа (власним пером).

Н. Ч.

"Second-Class Postage Paid at New York, N. Y. and at additional mailing offices"
Return to "Our Life" Magazine, 108 Second Ave. New York, N. Y. 10003
RETURN POSTAGE GUARANTEED

Докінчення: ПРОПАМ'ЯТНА КНИГА

Вміщено теж звіт з діяльності Комітету Українок Канади, який не є складовою організацією СФУЖО.

Ділову частину Книги закриває рубрика "Наші втрати" з короткими характеристиками й світлинами покійних діячок СФУЖО, якими були: Кекилія Гардецька, Марія Стратієнко, Олена Чехівська, Євгенія Ситник, Іванна Петрів, Олена Кононенко, Люба Луцька, Осипа Грабовенська, Марія Біляк та Ірина Павликовська; та фото-монтаж знімків Управи СФУЖО, голів Комісії і голів складових організацій.

На кінці видання поміщена подяка духовенству й світським організаціям та окремим громадянам за зацікавлення і привіти Конгресові, як теж складовим організаціям СФУЖО в Канаді за створення комітету для підготовки й переведення Конгресу і редакційній колегії за опрацювання й видання Пропам'ятної Книги, врешті всім тим, що своїми привітами уможливили матеріально її появу. **М. Б.**

УСМІХНИСЯ!

— Марійко, твій тато лисий.
— Як у капелюсі, то не лисий!

Ніяк не розумію, пане адвокате, чому мій чоловік залишив мене і вимагає розлучення. І нехай пан адвокат буде ласкавий, кине палити, а також тарбанити пальцями по столі.

Подала Н. Ч.

Докінчення: УКРАЇНСЬКИЙ МУЗЕЙ

— Може, час знайшовся б, якби було зрозуміння. Ще на кінець скажу, що там, де я працюю, — усі американці знають, що я українка, і питали мене про Музей, бо прочитали в "Нью-Йорк Таймсі", що Нью-Йорк збагатився щеодним Музеєм, а саме українським.

— Та що ви кажете, пані Одарко? "Нью-Йорк Таймс" писав про наш Музей?

— Так, і навіть "Свобода" цю новинку цитувала
— О, що ви кажете, я якось не помітила. Треба буде таки піти до Музею подивитися. Як "Нью-Йорк Таймс" писав, то, видно, воно таки щось варте!

Христя Навроцька

Оксана Рудакевич "ЩАСТЯ — ДОЛІ ВИГЛЯДАЄМ..."

Книжка в твердій оправі, ілюстрації Ол. Климка.

Принадгідні вірші, нариси й співомовки — на різні okazji, імпрези тощо.

Ціна дол. 4.00 з пересилкою до. 4.30. Замовляти можна в авторки:

Oksana Rudakevych
5117 N. 16 St.
Philadelphia, Pa, 19141
Tel DA 4—0492

КАЛЕНДАРЕЦЬ СУА

ЖОВТЕНЬ (доповнення)

23-го — Виставка дитячої творчості
29-го — Вишивані вечерниці
30-го — Китайська лотерія

64 Відд. Н.Й.
93 і 106 Відд. Гартфорд
28 Відд. Ньюарк

ЛИСТОПАД

3-4-го — Мистецька виставка
5-го — Осіння забава
5-го — Обжинки
12-го — 55-ліття Відділу
12-го — Виставка чотирьох мисткинь
13-го — Святочні сходи "Спогад про Митрополита Андрея Шептицького"
20-го — Доповідь

106 Відд. Гартфорд
71 Відд. Джерзі Ситі
112 Відд. Вормінстер, Па
1 Відд. Н. Йорк
64 Відд. Н. Йорк
21 Відд. Н. Йорк
4 Відд. Н. Йорк

ГРУДЕНЬ

3-го — Вечір на пошану Митрополита Андрея Шептицького
3-4-го — Різдвяний базар
4-го — "Бенкет без бенкету" — святочні сходи з нагоди 45-ліття
11-го — Концерт колядок
11-го — День Союзянки
18-го — Різдвяний базар

64 Відд. Н. Йорк
64 Відд. Н. Йорк
28 Відд. Ньюарк
71 Відд. Н. Йорк
17 Відд. Маямі
21 Відд. Н. Йорк

Вийшло з друку — друге видання
нарисів з пережитого

УЛЯНА ЛЮБОВИЧ

Розкажу вам про Казахстан

Замовляти: Ulana Lubovych
с/о "Our Life"

108 Second Ave.,
New York, NJ 10003

Ціна 5.00 дол.